

ด้วยแล้วมันยังไม่กลัวเอาเลย หากพอทำอันตรายได้มันอาจทำ แม้ชาวบ้านก็พูดเหมือนกันว่า เสือพวกนี้ไม่ค่อยจะกลัวคนนัก

บางครั้งเวลากลางคืน ท่านกำลังเดินจงกรมอยู่ โดยจุดเทียนไขใส่โคมไฟแขวนไว้ที่ทางจงกรม ยังเห็นเสือโคร่งใหญ่เดินตามหลังฝูงควาย ที่พากันเดินผ่านมาที่พักท่านอย่างองอาจ ไม่กลัวท่านซึ่งกำลังเดินจงกรมอยู่บ้างเลย ฝูงควายที่ถูกเสือบกรวนมาก ต้องพากันกลับเข้าบ้าน เสือยังกล้าเดินตามหลังฝูงควายมาได้ต่อหน้าต่อตาพระซึ่งก็เป็นคนผู้หนึ่งที่นี่ พระที่ไปศึกษาอบรมกับท่านต้องเป็นพระที่เตรียมพร้อมทุกอย่างแล้ว ทั้งความสละเป็นสละตายต่อการประกอบความพากเพียรในสถานที่ต่าง ๆ ซึ่งไม่เป็นที่แน่ใจและอาจมีภัยรอบด้าน ทั้งสละทิวิมานะ ความถือตัวว่ามีราคาต่างวด ซึ่งอวดรู้วอดฉลาดอยู่ภายใน และสละทิวิมานะต่อหมู่ต่อคณะ ประหนึ่งเป็นอวัยวะอันเดียวกัน จิตใจจึงจะมีความสุข การประกอบความเพียรก็มี เกิดสมาธิได้เร็ว ไม่มีนิเวศน์มาขัดขวางถ่วงใจ

ในที่ถูกบังคับให้อยู่ในวงจำกัด เช่น สถานที่กลัว ๆ อาหารมีน้อย ฝืดเคืองด้วยปัจจัย สติกำกับใจไม่ลดละ คิดอ่านเรื่องอะไรมีสติคอยสะกิดบังคับอยู่เสมอ ย่อมเข้าสู่ความสงบได้เร็วกว่าเท่าที่ควรจะเป็น เพราะข้างนอกก็มีภัย ข้างในก็มีสติคอยบังคับขู่เข็ญ จิตซึ่งเปรียบเหมือนนักโทษก็ยอมตัวไม่คิดคะนอง นอกจากนั้น ยังมีอาจารย์คอยใส่ปัญหาเวลาจิตคิดออกนอกกลุ่มนอกทางอีกด้วย จิตซึ่งถูกบังคับด้วยเครื่องทรมานอยู่ตลอดเวลาทั้งข้างนอกข้างใน ย่อมกลายเป็นจิตที่ดีขึ้นได้โดยไม่คาดฝัน คือ กลางคืนซึ่งเป็นเวลากลางแล้ว ๆ เจ้าของก็บังคับให้ออกเดินจงกรมแข่งกับความกลัว ทางไหนจะแพ้จะชนะ ถ้าความกลัวแพ้ ใจก็เกิดความอาจหาญขึ้นมาและรวมสงบลงได้ ถ้าใจแพ้สิ่งที่แสดงขึ้นมาในเวลานั้นก็คือความกลัวอย่างหนักนั่นเอง ฤทธิ์ของความกลัวคือ ทั่วหนวทั้งร้อน ทั้งปวดหนักปวดเบา ทั้งเหมือนจะเป็นไข้ หายใจไม่สะดวกแบบคนจะตายเราตี ๆ นี่เอง

เครื่องส่งเสริมความกลัวคือเสียงเสือกกระหิม ๆ อยู่ตามชายเขาบ้าง โหล่เขาบ้าง หลังเขาบ้าง พื้นราบบ้าง จะกระหิมอยู่ที่ไหนทิศใดก็ตาม ใจจะไม่คำนึงทิศทางเลย แต่จะคำนึงอย่างเดียวว่าเสือจะตรงมากินพระองค์เดียว ที่กำลังเดินจงกรมด้วยความกลัวตัวสั่นไม่เป็นท่าอยู่นี้เท่านั้น แผ่นดินกว้างใหญ่ขนาดไหน ไม่ได้นึกว่าเสือเป็นสัตว์มีเท้าจะเที่ยวไปที่อื่น ๆ แต่คิดอย่างเดียวว่าเสือจะตรงมาที่ที่มีบริเวณแคบ ๆ เล็ก ๆ นิดเดียว ซึ่งพระชี้ลาดกำลังเดินร่นวายอยู่ด้วยความกลัวนี้แห่งเดียว การภาวนาไม่ทราบว่าจะไปถึงไหนมิได้คิดคำนึงเพราะลืมหินไปหมด ที่จดจ่อที่สุดก็คือคำบริกรรมโดยไม่รู้สึกรู้ว่า ได้บริกรรมว่า เสือจะมาที่นี่ เสือจะมาที่นี่ อย่างเดียวเท่านั้น จิตก็ยังกำเริบด้วยความกลัวเพราะการส่งเสริมด้วยคำบริกรรมแบบโลกแตก ธรรมก็เตรียมจะแตกหากบังเอิญเสือเกิดหลงป่าเดินปะปะมาที่นั่นจริง ๆ ลักษณะนี้อย่างน้อยก็ยืนตัวแข็งไม่มีสติ มากกว่านั้นเป็นอะไรไปเลยไม่มีทางแก้ไข

นี่คือการตั้งจิตไว้ผิดธรรมดา ผลจะแสดงความเสียหายขึ้นมาตามขนาดที่ผู้ตั้งพาให้เป็นไปทางที่ถูกที่ท่านสอนให้ตั้งหลักใจไว้กับธรรม จะเป็นมรณัสสติหรือธรรมบทใดบทหนึ่งในขณะนั้นไม่ให้ส่งจิตปรุงออกไปนำเอาอารมณ์ที่เป็นภัยเข้ามาหลอกตัวเอง เป็นกับตายก็ตั้งจิตไว้กับธรรมที่เคยบริกรรมอยู่เท่านั้น จิตเมื่อมีธรรมเป็นเครื่องยึดจะไม่เสียหลัก และจะตั้งตัวได้ในขณะที่ทั้งกลัว ๆ นั้นแล จะกลายเป็นจิตที่อาจหาญขึ้นมาในขณะนั้นอย่างอัศจรรย์ที่บอกไม่ถูก

ท่านพระอาจารย์มั่นท่านสอนให้ตั้งหลักด้วยความเสียสละทุกสิ่งบรรดามีอยู่กับตัว คือ ร่างกาย จิตใจ แต่มิให้สละธรรมที่ตนปฏิบัติหรือบริกรรมอยู่ในขณะนั้น จะเป็นอะไรก็ปล่อยให้ เป็นไปตามคติธรรมตา เกิดแล้วต้องตาย จะเป็นคนขวางโลกไม่ยอมตายไม่ได้ ผิดคติธรรมตา ไม่ มีความจริงใจ ๗ มาชมเขยคนผู้มีความคิดขวางโลกเช่นนั้น ท่านสอนให้เด็ดเดี่ยวอาจหาญ ไม่ให้ สะทกสะท้านต่อความตาย เกี่ยวกับสถานที่ที่จะไปบำเพ็ญเพื่อหาความดีใส่ตัว ดงหนาป่ากรงขี้หมูมี สัตว์เสือชุมเท่าไรยิ่งสอนให้ไปอยู่ โดยให้เหตุผลว่า ที่นั่นและจะได้กำลังใจทางสมาธิปัญญา เสือจะ ได้ช่วยให้ธรรมเกิดในใจได้บ้าง เพราะคนเราเมื่อไม่กลัวพระพุทธเจ้า ไม่เชื่อพระพุทธเจ้า แต่กลัว เสือและเชื่อเสือว่าเป็นสัตว์ดุร้ายจะมาคาบเอาไปเป็นอาหาร และช่วยไล่ตะล่อมจิตเข้าสู่ธรรมให้ก็ ยิ่งดี จะได้กลัวและตั้งใจภาวนาจนเห็นธรรม เมื่อเห็นธรรมแล้วก็เชื่อพระพุทธเจ้าและเชื่อพระ ธรรมไปเอง เมื่อเข้าสู่ที่คับขันแล้วจิตไม่เคยเป็นสมาธิก็จะเป็น ไม่เคยเป็นปัญญาก็จะเป็นในที่ เช่นนั้นแล

ใจไม่มีอะไรบังคับบ้าง มันขี้เกียจและตั้งหน้าสั่งสมแต่กิเลสพอกพูนใจ แทะจะหาบหาม ไปไม่ไหว ไปให้เสือช่วยหาบขนกิเลสตัวขี้เกียจ ตัวเพลิดเพลินจนลืมนวลตายออกเสียบ้าง จะได้ หายเมาและเบาลง ยืนเดินนั่งนอนจะไม่พะรุงพะรังไปด้วยกิเลสประเภทไม่เคยลงจากบนบ่า คือ หัวใจคน ที่ใดกิเลสแล้วท่านสอนให้ไปที่นั่น แต่ที่ที่กิเลสไม่กลัวอย่าไปเดี๋ยวเกิดเรื่อง ไม่ได้ความ แปรลกและอัศจรรย์อะไรเลย นอกจากกิเลสจะพาสร้างความนิบหนายใส่ตัวจนมองไม่เห็นบุญบาป เท่านั้น ไม่มีอะไรน่าชมเชย ท่านให้ความมั่นใจแก่นักปฏิบัติว่า สถานที่ที่ไม่มีสิ่งบังคับบ้าง ทำ ความเพียรไม่ดี จิตลงสู่ความสงบได้ยาก แต่สถานที่ที่เต็มไปด้วยความระเวียงระวังภัย ทำความ เพียรได้ผลดี ใจก็ไม่ค่อยปราศจากสติ ซึ่งเป็นทางเดินของความเพียรอยู่ในตัวอยู่แล้ว ผู้หวังความ พ้นทุกข์โดยชอบจึงไม่ควรกลัวความตายในที่ ๆ น่ากลัว มีในป่าในเขาที่เข้าใจว่าเป็นสถานที่น่า กลัว เป็นต้น

เวลาเข้าสู่ที่คับขันจริง ๆ ขอให้ใจอยู่กับธรรม ไม่ส่งออกนอกกายนอกใจ ซึ่งเป็นที่สถิตอยู่ ของธรรม ความปลอดภัยและกำลังใจทุกด้านที่จะพึงได้ในเวลานั้น จะเป็นสิ่งที่ยอมรับกันไปในตัว อย่างไม่รู้ไม่ตายถ้าไม่ถึงกาลตามกรรมนิยม แทนที่จะตายดังความคาดหมายที่ตนเดาไว้ ท่านเคย ว่าท่านได้กำลังใจในที่เช่นนั้นแทบทั้งนั้น จึงชอบสั่งสอนหมู่เพื่อนให้มีใจมุ่งมั่นต่อธรรมในที่คับขัน จะสมหวังในไม่ช้าเลย แทนที่จะทำไปแบบเสียงวาทนาบารมีอันเป็นเรื่องเหลวไหลลอลงตน มากกว่าจะเป็นความจริง เพราะความคิดเช่นนั้น ส่วนมากมักจะออกมาจากความอ่อนแอทอดถอย จึงมักเป็นความคิดที่กดถ่วงลงใจมากกว่าจะช่วยเสริมให้ดี และเพิ่มพูนกำลังใจสติปัญญาให้ยิ่ง ๆ ขึ้น ธรรมที่ให้ความมั่นใจแก่นักปฏิบัติเพื่อถือเป็นหลักประกันชีวิตและความเพียร คือ พึงหวังพึง เป็นและพึงตายต่อธรรมจริง ๆ อย่าพินเพื่อนหวนไหวโดยประการทั้งปวงหนึ่ง พึงเป็นผู้กล้าตาย ด้วยความเพียรในที่ที่ตนเห็นว่าน่ากลัวนั้น ๆ หนึ่ง

เมื่อเข้าที่จำเป็นและคับขันเท่าไร พึงเป็นผู้มีสติกำกับใจให้มั่นในธรรม มีคาบบริกรรมเป็น ต้น ให้กลมกลืนกันทุกระยะ อย่าปล่อยวาง แม้ข้างเสื่องเป็นต้น จะมาทำลาย ถ้าจิตสละเพื่อธรรม จริงอยู่แล้ว สิ่งเหล่านั้นจะไม่กล้าเข้าถึงตัว มิหนำเรายังจะกล้าเดินเข้าไปหามันด้วยความมองอาจ กล้าหาญ ไม่กลัวตาย แทนที่มันจะทำอันตรายเรา แต่ใจเรากลับจะเป็นมิตรอย่างลึกลับอยู่ภายใน

กับมันอีกด้วย โดยไม่เป็นอันตรายหนึ่ง ใจเรามีธรรมประจำแต่ใจสัตว์ไม่มีธรรม ใจเราต้องมีอำนาจเหนือกว่าสัตว์เป็นไหน ๆ แม้สัตว์จะไม่ทราบได้ว่ามีธรรม แต่สิ่งที่ทำให้สัตว์ไม่กล้าอาจเอื้อมมืออยู่กับใจเราอย่างลึกซึ้ง นั่นแหละคือธรรมเครื่องป้องกัน หรือธรรมเครื่องทรงอำนาจให้สัตว์ใจอ่อนไม่กล้าทำอะไรได้หนึ่ง อำนาจของจิตเป็นอำนาจที่ลึกซึ้งและรู้อยู่เฉพาะตัว แต่ผู้อื่นทราบได้ยากหากไม่มีญาณภายในหนึ่ง

ฉะนั้น ธรรมแม้จะเรียนและประกาศสอนกันทั่วโลก ก็ยังเป็นธรรมชาติที่ลึกซึ้งอยู่นั่นเอง ถ้าใจยังเข้าไม่ถึงธรรมชาติเป็นขั้น ๆ ที่ควรเปิดเผยกับใจเป็นระยะ ๆ ไป เมื่อเข้าถึงกันจริง ๆ แล้ว ปัญหาระหว่างใจกับธรรมก็สิ้นสุดลงเอง เพราะใจกับธรรมมีความละเอียดสุขุมและลึกลับพอ ๆ กัน เมื่อถึงขั้นนี้แล้ว แม้จะพูดว่าใจคือธรรมและธรรมคือใจก็ไม่ผิด และไม่มีอะไรมาขัดแย้งถ้ากิเลสตัวเคยขัดแย้งสิ้นไปไม่มีเหลือแล้ว เท่าที่ใจกลายเป็นเครื่องมือของกิเลสตัณหาจนมองหาคคุณค่าไม่เจอนั้น ก็เพราะใจถูกสิ่งดั่งกล่าวคละเคล้ากุ่มรุ่มจนเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน จึงดูเหมือนไม่มีคุณค่าอะไรแฝงอยู่เลยในระยะนั้น ถ้าปล่อยให้ทำงานองนั้นเรื่อยไป ไม่สนใจรักษาและชำระแก้ไข ใจก็ไม่มีคุณค่า ธรรมก็ไม่มีราคาสำหรับตน แม้จะตายแล้วเกิด และเกิดแล้วตายสักกี่ร้อยกี่พันครั้ง ก็เป็นทำงานของเขาเปลี่ยนชุดเสื้อผ้าซึ่งล้วนเป็นชุดที่สกปรกด้วยกัน จะเปลี่ยนวันละกี่ครั้งก็คือผู้สกปรกนำเกลียดอยู่นั่นเอง

ผิดกับผู้เปลี่ยนชุดเสื้อผ้าที่สกปรกออก แล้วสวมใส่เสื้อผ้าที่สะอาดแทนเป็นไหน ๆ จะนั้น การเปลี่ยนชุดดีชั่วสำหรับใจ จึงเป็นปัญหาสำคัญของแต่ละคนจะพิจารณาและรับผิดชอบตัวเอง ในทางใด ไม่มีใครจะมารับภาระแทนได้ ไม่ต้องเป็นกังวลอีกต่อไป แต่เรื่องตัวเองนี้เป็นเรื่องใหญ่โตของแต่ละคน ซึ่งรู้อยู่กับตัวทั้งปัจจุบันและอนาคต ว่าต้องเป็นผู้รับผิดชอบตัวเองตลอดไป ไม่มีกำหนดกาล นอกจากผู้ให้การบำรุงรักษาจนถึงที่ปลอดภัยโดยสมบูรณ์แล้วเท่านั้น ดังพระพุทธเจ้าและพระสาวกท่านเป็นตัวอย่าง นั้นชื่อว่าเป็นผู้หมดภาระโดยประการทั้งปวงอย่างสมบูรณ์ ผู้เช่นนั้นแลที่โลกกล่าวอ้างเป็นสรวงเพื่อหวังฝากเป็นฝากตายในชีวิตตลอดมา แม้ผู้ตกอยู่ในลักษณะแห่งความไม่ดี แต่ยังไม่รู้บุญรู้บาปอยู่บ้าง ก็ยังกล่าวอ้าง พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ว่าเป็นสรวงอย่างไม่หยุดปากกระดากใจ ยังระลึกถึงพอให้พระองค์ทรงเป็นห่วงและรำคาญในความไม่ดีของเขาอยู่นั่นเอง เช่นเดียวกับลูก ๆ ทั้งที่เป็นลูกที่ดีและลูกที่เลวบนถึงผู้บังเกิดเกล้าว่าเป็นพ่อเป็นแม่ของตนจะนั้น

ท่านพระอาจารย์มั่นท่านฝึกอบรมพระเณรเพื่อเห็นผลประจักษ์ในการบำเพ็ญ ท่านมีอุบายปลูกปลอบด้วยวิธีต่าง ๆ ดังกล่าวมา ผู้ตั้งใจปฏิบัติตามท่านด้วยความเคารพเทิดทูนจริง ๆ ย่อมได้รับคุณธรรมเป็นการถ่ายทอดข้อวัตรวิธีดำเนินจากท่านมาอย่างพอใจ ตลอดความรู้ความฉลาดภายในใจเป็นที่นำเลื่อมใส และนำมาสั่งสอนลูกศิษย์สืบทอดกันมาพอเห็นเป็นสักขีพยานว่า ศาสนายังทรงมรรคทรงผลประจักษ์ใจของผู้ปฏิบัติตลอดมาไม่ขาดสูญ ถ้าพูดตามความเป็นมาและการอบรมสั่งสอนของท่านพระอาจารย์มั่นแล้ว ควรเรียกได้อย่างถนัดใจว่า “ปฏิบัติทาอดอยาก” คือที่อยู่ก็อดอยาก ที่อาศัยก็ผิดเคือง ปัจจัยเครื่องอาศัย โดยมากดำเนินไปแบบขาด ๆ เชน ๆ ทั้งที่สิ่งเหล่านั้นมีอยู่ ความเป็นอยู่หลับนอนที่ล้วนอยู่ในสภาพอนิจจังนั้น

ถ้าผู้เคยอยู่ด้วยความสนุกรื่นเรียงและสมบูรณ์ไปเจอเข้า อาจเกิดความสลดสังเวชใจในความเป็นอยู่ของท่านเหล่านั้นอย่างยากจะปลงตกได้ เพราะไม่มีอะไรจะเป็นที่เจริญตาเจริญใจสำหรับโลกผู้ไม่เคยต่อสภาพเช่นนั้น จึงเป็นที่น่าทุเรศเอนักหนา แต่ท่านเองแม้จะเป็นอยู่ในลักษณะของนักโทษในเรือนจำ แต่ก็มีความสมัครใจและอยู่ได้ด้วยธรรม เป็นอยู่หลับนอนด้วยธรรม ลำบากลำบากทนทุกข์ด้วยธรรม ทรมานตนเพื่อธรรม อะไร ๆ ในสายตาที่เห็นว่าเป็นการทรมานของผู้ไม่เคยพบเคยเห็น จึงเป็นเรื่องความสะดวกกายสบายใจสำหรับท่านผู้มีปฏิบัติในทางนั้น ดังนั้น จึงควรให้นามว่า “ปฏิบัติทออดอยาก” เพราะอยู่ด้วยความตั้งใจทรมานอดอยาก ผืนกายผืนใจจริง ๆ คือ อยู่ก็ผืน ไข้ก็ผืน นุ่งก็ผืน ยืนก็ผืน นอนก็ผืน เดินจงกรมก็ผืน นั่งสมาธิก็ผืน ในอิริยาบถทั้งสี่เป็นท่าผืนกายผืนใจทั้งนั้น ไม่ยอมให้อยู่ตามอัธยาศัยใจชอบเลย

บางครั้งยังต้องทนอดทนหิว ไม่ฉันทงั้นไปหลายวัน เพื่อเร่งความเพียรทางใจ ขณะที่ไม่ฉันทงั้นเป็นเวลาทำความเพียรตลอดสาย ไม่มีการลดหย่อนผ่อนตัวว่าหิวโหย แม้จะทุกข์ก็ทราบว่ามีทุกข์ในเวลานั้น แต่ก็ทราบว่าตนทนอดทนหิวเพื่อความเพียร เพราะผู้ปฏิบัติบางรายจริตนิสัยชอบทางอดอาหาร ถ้าฉันทงั้นไปทุกวันร่างกายสมบูรณ์ความเพียรทางใจไม่ก้าวหน้า ใจอับเฉา ไม่สว่างไสว ไม่มองอาจล่าหาญ ก็จำต้องหาทางแก้ไข โดยมีการผ่อนและอดอาหารบ้าง อดระยะสั้นบ้าง ระยะยาวบ้าง พร้อมกับความสังเกตตัวเองว่า อย่างไหนมีผลมากน้อยต่างกันอย่างไรบ้าง เมื่อทราบนิสัยของตนว่าถูกกับวิถีใดก็เร่งรีบในวิธีนั้น รายที่ถูกจริตกับการอดหลายวันก็จำต้องยอมรับตามนิสัยของตน และพยายามทำตามแบบนั้นเรื่อยไป แม้จะลำบากบ้างก็ยอมทนเอา เพราะอยากดี อยากรู้ อยากฉลาด อยากหลุดพ้นจากทุกข์

ผู้ที่จริตนิสัยถูกกับการอดในระยะยาวยอมทราบได้ในขณะที่กำลังทำการอดอยู่ คืออดไปหลายวันเท่าไร ใจยิ่งเด่นดวงและอาจหาญต่ออารมณ์ที่เคยเป็นข้าศึก ใจมีความคล่องแคล่วแกว่งกล้าต่อหน้าที่ของตนมากขึ้น นั่งสมาธิภาวนาลืมมีดลืมสว่าง เพราะความเพลินกับธรรม ขณะใจสัมผัสสัมพันธ์กับธรรมยอมไม่สนใจต่อความหิวโหยและกาลเวลา มีแต่ความรื่นเรียงในธรรมทั้งหลายอันเป็นสมบัติที่ควรได้ควรถึงในเวลานั้น จึงรีบตัดดวงให้ทันกับเวลาที่กิเลสความเกียจคร้านอ่อนแอ ความไม่อดทน เป็นต้น กำลังนอนหลับอยู่ พอจะสามารถแอบปีนขึ้นบนหลังหรือบนคอกมันบ้างก็ได้ขึ้นในเวลานั้น ๆ หากรั้ง ๆ รอ ๆ หากถูกขังยามยามตีพรงนี้มะรินอยู่ เวลามันตื่นขึ้นมาแล้วจะลำบาก ดีไม่ดีอาจสู้นมันไม่ได้และกลายเป็นช้างให้มันโดดขึ้นบนคอก แล้วเอาขอสับลงบนศีรษะคือหัวใจ แล้วต้องยอมแพ้มันอย่างราบ

เพราะใจเราเคยเป็นช้างให้กิเลสเป็นนายควาญบังคับมานานแสนนานแล้ว ความรู้สึกกลัวที่เคยฝังใจมานานนั้นแลพาให้ขยาด ๆ ไม่กล้าต่อสู้กับมันอย่างเต็มฝีมือได้ ทางด้านธรรมท่านว่ากิเลสกับธรรมเป็นคู่อริกัน แต่ทางโลกเห็นว่ากิเลสกับใจเป็นคู่มิตรในลักษณะบ่อกกลางเรือนอย่างแยกกันไม่ออก ฉะนั้น ผู้มีความเห็นไปตามธรรมจึงต้องพยายามต่อสู้กับสิ่งที่ตนเห็นว่าเป็นข้าศึกเพื่อเอาตัวรอดและครองตัวอย่างอิสระ ไม่ต้องขึ้นกับกิเลสเป็นผู้คอยกระซิบสั่งการ แต่ผู้เห็นตามกิเลสก็ต้องคอยพะเน้าพะนอเอาอกเอาใจ ที่มันแนะนำหรือสั่งการออกมาอย่างไรต้องยอมปฏิบัติตามทุกอย่างไม่ขัดขืนมันได้

ส่วนผลที่ได้รับจากมันนั้น เจ้าตัวก็ทราบว่ามีภาวะกระเทือนต่อจิตใจเพียงใด แม้ผู้อื่นก็ย่อมทราบได้จากการระบายออกของผู้เป็นเจ้าของทุกซ์ เพราะภาวะกระทบกระเทือนทางจิตใจที่ถูกกิเลสกลั่นแกล้งและทรมาณโดยวิธีต่าง ๆ ไม่มีประมาณ โทษทั้งนี้แลทำให้ผู้มีความรักตัวสงวนใจต้องมีมานะต่อสู้ด้วยความเพียรทุกด้านอย่างไม่อภยเสียชีวิต ถึงจะอดก็ยอมอด ทุกซ์ก็ยอมทุกซ์ แม้ตายก็ยอมพลีชีพเพื่อยอมบูชาพระศาสนาไปเลย ไม่มีการแบ่งรับแบ่งสู้ไว้เพื่อกิเลสได้หวังมีส่วนด้วย จะได้อะไร

ที่ท่านพระอาจารย์มั่นเทศน์ปลุกใจพระเณร ให้มีความอาจหาญว่าเรียงต่อความเพียรเพื่อยกตนให้พ้นทุกซ์เครื่องกีดขวางจิตใจ ก็เพราะท่านได้พิจารณาทดสอบเรื่องของกิเลสกับธรรมมาอย่างละเอียดถี่ถ้วนจนเห็นผลประจักษ์ใจแล้ว จึงได้กลับมาภาวนาคือสานและทำการสั่งสอนอย่างเต็มภูมิแห่งธรรมที่ท่านรู้เห็นมาเป็นคราว ๆ ในสมัยนั้น

ธรรมที่ท่านสั่งสอนอย่างอาจหาญและออกหน้าออกตาแก่บรรดาศิษย์อยู่เสมอ ได้แก่ พลธรรม ๕ คือ ศรัทธา วิริยะ สติ สมာธิ ปัญญา โดยให้เหตุผลว่า ผู้ไม่เห็นห่างจากธรรมเหล่านี้ ไปอยู่ที่ไหนก็ไม่ขาดทุนและล่มจม เป็นผู้มีหวังความเจริญก้าวหน้าไปโดยลำดับ ธรรมทั้ง ๕ ข้อนี้ ท่านแยกความหมายมาใช้สำหรับท่านเองเป็นข้อ ๆ ซึ่งโดยมากเป็นไปในทางปลุกใจให้อาจหาญ มีใจความว่า ศรัทธา เชื่อศาสนธรรมที่พระองค์ประทานไว้เพื่อโลก เราผู้หนึ่งในจำนวนของคนในโลก ซึ่งอยู่ในข่ายที่ควรได้รับแสงสว่างแห่งธรรมจากข้อปฏิบัติที่แท้จริงแน่นอนไม่เป็นอื่น และเชื่อว่าเกิดแล้วต้องตาย แต่จะช้าหรือเร็วไม่สำคัญ ที่สำคัญอยู่ตรงที่ว่าเราจะตายแบบผู้แพ้กิเลสวิภูฏกรรมวิภูฏ วิปากวิภูฏ หรือจะเป็นผู้ชนะวิภูฏสามนี้ก่อนจะตาย คำว่าแพ้มันเป็นสิ่งพึงปรารถนา แม้แต่เด็กเล่นก็พากันต่างฝ่ายเขายังหวังชนะกัน เราจึงควรสะตูดใจ และไม่ควรถ้าตัวให้เป็นผู้แพ้ ถ้าเป็นผู้แพ้ก็ต้องทนอยู่อย่างผู้แพ้

ทุก ๆ อาการของผู้แพ้ต้องเป็นการกระเทือนใจอย่างมาก และระทมทุกข์จนหาทางออกไม่ได้ ขณะที่จิตจะคิดหาทางออกของผู้แพ้อยู่ทางเดียวคือ “ตายเสียดีกว่า” ซึ่งตายไปแบบที่ว่าดีกว่านี้ ก็ต้องเป็นการตายของผู้แพ้ต่อข้าศึกอยู่นั่นเอง อันเป็นทางกอบโกยโรยทุกซ์ใส่ตัวเองจนไม่มีที่ปลงวาง จึงไม่มีอะไรดีเลยสำหรับผู้แพ้ทุกประตูแล้ว ถ้าจะตายแบบผู้ชนะดังพระพุทธเจ้าและพระสาวกท่าน ก็ต้องเชื่อแบบท่าน ทำแบบท่าน เพียรและอดทนแบบท่าน มีสติรักษาใจ รักษาตัว รักษาภริยาที่แสดงออกทุกอาการแบบท่าน ทำใจให้มั่นคงต่อหน้าที่ของตน อย่าโยกเยกคลอนแคลนแบบคนจวนตัวไม่มีสติเป็นหลักยึด แต่จงทำใจให้มั่นคงต่อเหตุที่ทำเพื่อผลอันพึงพอใจจะได้มีทางเกิดขึ้นได้ อันเป็นแบบที่ท่านพาดำเนิน

ศาสนาคือคำสั่งสอนของท่านผู้ฉลาด ท่านสอนคนเพื่อให้เกิดความฉลาดทุกแง่ทุกมุม ซึ่งพอจะพิจารณาตามท่านได้ แต่เราอย่าฟังเพื่อความโง่ อยู่ด้วยความโง่ กินดื่มทำพูดด้วยความโง่ คำว่าโง่ไม่ใช่ของดี คนโง่ก็ไม่ดี สัตว์โง่ก็ไม่ดี เด็กโง่ ผู้ใหญ่โง่ มิใช่ของดีทั้งนั้น เราโง่จะให้ใครเขาชมว่าดี จึงไม่ควรทำความสนิทติดจมอยู่กับความโง่โดยไม่ใช้ความพิจารณาไตร่ตรอง ไม่ใช่ทางพ้นทุกซ์โดยประการทั้งปวง จึงไม่ควรแก่สมณะซึ่งเป็นเพศที่ใคร่ครวญไตร่ตรอง นี่คือความหมายในธรรม ๕ ข้อที่ท่านคิดค้นขึ้นมาพรา้งสอนตนเองและหมู่คณะที่ไปอบรมศึกษากับท่าน รู้สึกว่าเป็นคติได้ดีมาก เพราะเป็นอุบายปลุกใจให้เกิดสติปัญญาและอาจหาญ ทั้งเหมาะสมกับสภาพการณ์

และสถานที่ของพระธุดงค์ ผู้เตรียมพร้อมแล้วในการรบพุ่งซึ่งชัยชนะระหว่างกิเลสกับธรรมเพื่อความชนะเลิศ คือวิมุตติพระนิพพาน อันเป็นหลักเขตแดนมหาชัยที่ปรารถนามานาน

พระอาจารย์ที่เป็นศิษย์ผู้ใหญ่ของท่านเล่าให้ฟังว่า เวลาอยู่กับท่าน แม้จะมีพระเถระจำนวนมากด้วยกัน แต่มองดูอากัปกิริยาของแต่ละองค์ เหมือนพระเถระที่สิ้นกิเลสกันแล้วทั้งนั้น ไม่มีอาการแสดงความคิดคะนองใด ๆ แม้แต่น้อยให้ปรากฏบ้างเลย ต่างองค์ต่างสงบเสงี่ยมเจียมตัว ทั้งที่อยู่โดยลำพังตนเอง ทั้งเวลามารวมกันด้วยกิจธุระบางอย่าง และเวลารวมประชุมฟังการอบรม ต่างมีมรรยาทสวยงามมาก ถ้าไม่ได้ฟังธรรมเกี่ยวกับภูมิจิต เวลาท่านสนทนากันกับท่านอาจารย์บ้าง ก็อาจให้เกิดความสงสัยหรือเชื่อแน่ว่าแต่ละองค์คงสำเร็จพระอรหัตถ์กันแน่ ๆ แต่พอเดาได้จากการแก้ปัญหาธรรมขณะที่ท่านสนทนากัน ว่าองค์ไหนควรอยู่ในภูมิธรรมขั้นใด นับแต่สมาธิและปัญญาขั้นต้นขึ้นไปถึงสมาธิและวิปัสสนาขั้นสูง

การแก้ปัญหาในเวลาที่มีผู้ไปศึกษาก็ดี การแสดงธรรมอบรมพระเถระในเวลาประชุมก็ดี ท่านแสดงด้วยความแน่ใจและอาจหาญ พอให้ผู้ฟังทราบได้ว่าธรรมที่แสดงออกเป็นธรรมที่ท่านรู้เห็นทางจิตใจจริง ๆ ไม่แสดงด้วยความลบล้างหรือลุ่มเเตว่าเห็นจะเป็นอย่างนั้น เห็นจะเป็นอย่างนี้ จึงเป็นที่แน่ใจได้ว่า เป็นธรรมที่สอดแสดงอยู่กับใจของทุกคนแม้ยังไม่รู้ไม่เห็น และคงมีวันหนึ่งที่ผู้ปฏิบัติจะสามารถรู้ได้จำเพาะตนหากไม่ลดละความเพียรไปเสีย

วิธีให้การอบรมแก่พระเถระและฆราวาส รู้สึกว่าท่านแสดงให้พอเหมาะสมกับขั้นภูมิความเป็นอยู่และจริตนิสัยของผู้มาอบรมศึกษาได้ดี และได้รับประโยชน์ทั้งสองฝ่ายขณะที่ฟังอยู่ด้วยกัน เพราะท่านอธิบายแยกแยะธรรมออกเป็นตอน ๆ ซึ่งพอเหมาะสมกับภูมิของผู้มาฟังจะเข้าใจและนำไปปฏิบัติให้เกิดผลได้ โดยมากเวลาท่านสอนฆราวาสญาติโยมโดยเฉพาะ ท่านยกธรรมเกี่ยวกับฆราวาสขึ้นแสดง มีทาน ศีล ภavana เป็นพื้น โดยให้เหตุผลว่า ธรรมทั้งสามนี้เป็นรากแก้วของความ เป็นมนุษย์และเป็นรากเหง้าของพระศาสนา ผู้เกิดมาเป็นมนุษย์ต้องเป็นผู้เคยผ่าน คือเคยสั่งสม ธรรมเหล่านี้มา อย่างน้อยต้องมีอย่างใดอย่างหนึ่งที่เป็นเชื้ออยู่ในนิสัยของผู้จะมาสร้างเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ด้วยมนุษย์สมบัติอย่างแท้จริง

ทาน คือเครื่องแสดงน้ำใจมนุษย์ผู้มีจิตใจสูง ผู้มีเมตตาจิตต่อเพื่อนมนุษย์และสัตว์ผู้ อากัปกัฏ ด้วยการให้การเสียสละแบ่งปันเล็กน้อย ตามกำลังของวัตถุเครื่องสงเคราะห์ที่มีอยู่ จะเป็น วัตถุทาน ธรรมทาน หรือวิทยาทานแขนงต่าง ๆ ก็ตาม ที่ให้เพื่อสงเคราะห์ผู้อื่นโดยมิได้หวัง คำตอบแทนใด ๆ นอกจากกุศลคือความดีที่เกิดจากทานนั้น ซึ่งจะเป็นสิ่งตอบแทนให้เจ้าของทาน ได้รับอยู่โดยดีเท่านั้น ตลอดอภัยทานที่ควรให้แก่กันในเวลาอีกฝ่ายหนึ่งผิดพลาดหรือล่วงเกิน คน มีทานหรือคนที่เด่นในการให้ทาน ย่อมเป็นผู้สง่าผ่าเผยและเด่นในปวงชนโดยไม่นิยมรูปร่าง ลักษณะ ผู้เช่นนี้มนุษย์และสัตว์ตลอดเทวดาที่มองไม่เห็นก็เคารพรัก จะตกทิศใดแดนใดโดยยอมไม่ อดอยากขาดแคลน หากมีสิ่งหรือผู้อุปถัมภ์จนได้ ไม่อับจนทนทุกข์

แม้ในแดนมนุษย์เรานี้ก็พอเห็นได้อย่างเต็มตาว่าได้อย่างเต็มใจว่า ผู้มีทานเป็น เครื่องประดับตัวย่อมเป็นคนไม่ล้าสมัยในสังคม และบุคคลทุกชั้นไม่มีใครรังเกียจ แม้แต่คนที่มั่งมี แต่แสนตระหนี่ถี่เหนียวก็ยังหวังต่อการสงเคราะห์ช่วยเหลือจากผู้อื่นเช่นเดียวกับมนุษย์ทั่ว ๆ ไป ไม่ต้องพูดถึงคนที่ช่วยตัวเองไม่ได้ แต่ไม่หวังให้ผู้อื่นช่วยเหลือ จะไม่มีในโลกเมืองไทยเรา อำนาจ

ทานทำให้ผู้มีใจชอบบริจาคเกิดความเคยชินต่อนิสัย จนกลายเป็นผู้มีฤทธิ์บันดาลไม่ให้อดอยากในภพที่เกิดกำเนิดที่อยู่ นั้น ๆ ฉะนั้น ทานและคนที่มีใจเป็นนักให้ทาน การเสียสละ จึงเป็นเครื่องและเป็นผู้ค้ำจุนหนุนโลกให้เฟื่องฟูตลอดไป โลกที่ยังมีการสงเคราะห์กันอยู่ยังจัดเป็นโลกที่มีความหมายตลอดไป ไม่เป็นโลกที่ไร้ชาติชาติกระเจิง เหลือแต่ซากคือแผ่นดินแน ๆ ทานจึงเป็นสาระสำคัญสำหรับตัวและโลกทั่ว ๆ ไป ผู้มีทานย่อมเป็นผู้อบอุ่นและหนุนโลกให้ชุ่มเย็น ไม่เป็นบุคคลและโลกที่แห้งแล้งแข่งกับทุกซ์ตลอดไป

ศีล คือรั้วกันความเบียดเบียนและทำลายสมบัติร่างกายและจิตใจของกันและกัน ศีลคือพีชแห่งความดีอันยอดเยี่ยมที่ควรมีประจำชาติมนุษย์ ไม่ปล่อยให้สูญหายไปเสีย เพราะมนุษย์ที่ไม่มีศีลเป็นรั้วกันและเป็นเครื่องประดับตัวเสียเลย ก็คือกองเพลิงแห่งมนุษย์เรชาติ ๆ นี้เอง การเบียดเบียนและทำลายกันย่อมมีไปทุกหย่อมหญ้าและทั่วโลกดินแดน ไม่มีเกาะมีดอนพอจะเอาศีระชะชุกนอนให้หลับสนิทได้โดยปลอดภัย แม้โลกจะเจริญด้วยวัตถุจนกองสูงกว่าพระอาทิตย์บนท้องฟ้า แต่ความร้อนแผดเผาจะทวีคุณยิ่งกว่าพระอาทิตย์เป็นไหน ๆ โลกจะไม่มีที่ปลงใจได้เลยถ้ายังมีคิดว่าวัตถุมีคุณค่ายิ่งกว่าศีลธรรมอยู่ เพราะศีลธรรมเป็นสมบัติของจอมมนุษย์ คือพระพุทเจ้า ผู้ค้นพบและนำมาประดับโลกที่กำลังมืดมัวทุกซ์พอให้สว่างใสพร้อมเย็น ควรอาศัยได้บ้างด้วยอำนาจศีลธรรมเป็นเครื่องปิดเป่ากำจัด

ลำพังความคิดของมนุษย์ที่มีกิเลสคิดผลิตอะไรออกมา ทำให้โลกร้อนจะบรรลัยอยู่แล้ว ยิ่งจะปล่อยให้คิดตามอำนาจโดยไม่มีกลิ่นแห่งศีลธรรมช่วยเป็นยาแก้และชะโลมไว้บ้าง ก็น่ากลัวความคิดนั้น ๆ จะผลิตยักษ์ใหญ่ตัวโหดร้ายที่ทรงพิษขึ้นมากี่แสนกี่ล้านตัว ออกเที่ยวหากวันกินมนุษย์ให้ฉิบหายกันทั้งโลก ไม่มีอะไรเหลืออยู่บ้างเลย ความคิดของคนลึนกิเลสที่ทรงคุณอย่างสูงสุดคือพระพุทเจ้า มีผลให้โลกได้รับความร่มเย็นซาบซึ้ง กับความคิดที่เป็นไปด้วยกิเลสที่มีผลให้ตัวเองและผู้อื่นได้รับความเดือดร้อนจนจะคาดไม่ถึงนี่แล เป็นความคิดที่ผิดกันอยู่มาก พอจะนำมาเทียบเคียงเพื่อหาทางแก้ไขผ่อนหนักผ่อนเบาได้บ้าง ไม่จมไปกับความคิดประเภทนั้นจนหมดทางแก้ไข ศีลจึงเป็นเหมือนยาปราบโรค ทั้งโรคระบาดและโรคเรื้อรัง อย่างน้อยก็พอให้คนไข้ที่สุ่มด้วยกิเลสกินอยู่หลับนอนได้บ้าง ไม่ถูกบีบคั้นด้วยโรคที่เกิดแล้วไม่ยอมหายนี้ตลอดไปมากกว่านั้นก็หายขาดอยู่สบาย

ท่านพระอาจารย์มั่นท่านเมตตาสั่งสอนฆราวาสให้รู้คุณของศีล และให้รู้โทษของความไม่มีศีลอย่างถึงใจจริง ๆ ฟังแล้วจับใจไฟเราะ แม้ผู้เขียนเองพอได้ทราบวาทานสั่งสอนประชาชนให้เห็นโทษเห็นคุณในศีลอย่างซาบซึ้งจับใจเช่นนั้น ยังผลอดตัวไปว่า “อยากมีศีล ๕ กับเขาบ้าง” ทั้ง ๆ ที่ขณะนั้นตนก็มีศีลอยู่ถึง ๒๒๗ ศีลอยู่แล้ว เพราะความปีติผาดโผนไปบางเวลานั้นจึงขาดสติไปพักหนึ่ง พอได้สติขึ้นมาเลยนึกอายตัวเองและไม่กล้าบอกใคร กลัวท่านเหล่านั้นจะหาว่าเราบ้าเข้าไปอีก เพราะขณะนั้นเราก็อึดจะบ้า ๆ อยู่บ้างแล้วที่คิดว่าอยากมีศีล ๕ กับฆราวาสเขาโดยไม่คลาดดูศีระบ้างเลย อย่างนี้แลคนเรา เวลาคิดไปทางชั่วจนถึงกับทำชั่วตามความคิดจริง ๆ ก็คงเป็นไปในลักษณะดังกล่าวมา จึงควรสำเหนียกในความคิดของตนไปทุกระยะ ว่าคิดไปในทางดีหรือชั่ว ถูกหรือผิด ต้องคอยชักบังเหียนไว้เสมอ ไม่เช่นนั้นก็มีหวังเลยเถิดได้แน่นอน

ภาวนา คือ การอบรมใจให้ฉลาดเที่ยงตรงต่อเหตุผลธรรมดา รู้จักวิธีปฏิบัติต่อตัวเอง และสิ่งทั้งหลาย ไม่ให้จิตผัดโผนโลดเต้นแบบไม่มีฝั่งมีฝา ยึดการภาวนาเป็นรั้วกันความคิดฟุ้งของใจให้อยู่ในเหตุผลอันจะเป็นทางแห่งความสงบสุข ใจที่ยังมิได้รับการอบรมจากภาวนาจึงยังเป็นเหมือนสัตว์ที่ยังมิได้รับการฝึกหัดให้ทำหน้าที่ของตนอย่างสมบูรณ์ มีจำนวนมากน้อยก็ยังมีได้รับประโยชน์จากมันเท่าที่ควร จำต้องฝึกหัดให้ทำประโยชน์ตามประเภทของมันก่อน ถึงจะได้รับประโยชน์ตามควร ใจจึงควรได้รับการอบรมให้รู้เรื่องของตัวเสียบ้าง จะเป็นผู้ควรแก่การงานทั้งหลาย ทั้งส่วนหยาบส่วนละเอียด ทั้งส่วนเล็กส่วนใหญ่ ทั้งภายในภายนอก ผู้มีภาวนาเป็นหลักใจจะทำอะไรชอบใช้ความคิดอ่านเสมอ ไม่ค่อยเอาตัวเข้าไปเสี่ยงต่อการกระทำที่ไม่แน่ใจ ซึ่งอาจเกิดความเสียหายแก่ตนและผู้เกี่ยวข้องตลอดส่วนรวมเมื่อผิดพลาดลงไป การภาวนาจึงเป็นงานเพื่อผลในปัจจุบันและอนาคต ไม่เสียประโยชน์ทั้งสองทาง ประโยชน์สำคัญคือประโยชน์เฉพาะหน้า ที่เรียกว่า ทิฏฐธรรมมิกัตถประโยชน์

การงานทุกชนิดที่ทำด้วยใจของผู้มีภาวนา จะสำเร็จลงด้วยความเรียบร้อย ขณะที่ทำก็ไม่ทำแบบขอไปที แต่ทำด้วยความใคร่ครวญ และเล็งถึงประโยชน์ที่จะได้รับจากงานเมื่อสำเร็จลงไปแล้ว จะไปมาในทิศทางใดจะทำอะไร ย่อมเล็งถึงผลได้เสียเกี่ยวกับการนั้น ๆ เสมอ การปกครองตนก็สะดวก ไม่ฝ่าฝืนตัวเองซึ่งเป็นผู้มีหลักเหตุผลอยู่แล้ว ถือหลักความถูกต้องเป็นเข็มทิศทางเดินของกาย วาจา ใจประจำตัว ไม่ยอมเปิดช่องให้ความอยากอันไม่มีขอบเขตเข้ามาเกี่ยวข้อง เพราะความอยากไป อยากมา อยากทำ อยากพูด อยากคิด ที่เคยเป็นมาดั้งเดิม เป็นไปตามอำนาจของกิเลสตัณหา ซึ่งไม่เคยสนใจต่อความผิดถูกที่ชั่วเสียมากต่อมาก และพาเราเสียไปจนนับไม่ถ้วน ประมาทไม่ถูก จะเอาโทษกับมันก็ไม่ได้ นอกจากยอมให้เสียไปอย่างน่าเสียดาย แล้วพยายามแก้ตัวใหม่เท่านั้นเมื่อยังมีสติอยู่บ้างพอจะหักล้างกันได้ ถ้าไม่มีสติพอระลึกบ้างเลยแล้ว ทั้งของเก่าก็เสียไป ทั้งของใหม่ก็พลอยจมไปด้วย ไม่มีวันกลับฟื้นคืนตัวได้เลย นี่แลเรื่องของกิเลส ต้องพาให้เสียหายเรื่อยไป ฉะนั้นการภาวนาจึงเป็นเครื่องหักล้างความลามกไม่มีเหตุผลของตนได้ดี แต่วิธีภาวนานั้นรู้สึกลำบากอยู่บ้าง เพราะเป็นการบังคับใจซึ่งเหมือนบังคับลิงให้อยู่เชื่อง ๆ พองามตาบ้าง ย่อมเป็นของลำบากจะนั้น

วิธีภาวนาก็คือวิธีสังเกตตัวเองนั่นเอง แล คือสังเกตจิตที่มีนิสัยหลุกหลิกเหมือนถูกไฟหรือน้ำร้อนลวก ไม่อยู่เป็นปกติสุข ด้วยสติตามระลึกรู้ความเคลื่อนไหวของจิต โดยมีธรรมบทใดบทหนึ่งเป็นคำบริกรรม เพื่อเป็นยารักษาจิตให้ทรงตัวอยู่ได้ด้วยความสะดวกในขณะภาวนา ตามที่นิยมใช้กันมากและได้ผลดีก็มีอาณาปานสติบ้าง พุทโธบ้าง รัมโมบ้าง สังโฆบ้าง มรณานุสติบ้าง หรือ เกสา โลมา นขา ทันตา ตโจ โดยอนุโลม ปฏิโลมบ้าง หรือใช้บริกรรมเฉพาะบทใดบทหนึ่งบ้าง พยายามบังคับใจให้อยู่กับอารมณ์แห่งธรรมบทที่นำมาบริกรรมขณะภาวนา ใจที่อาศัยธรรมอันเป็นอารมณ์ที่ให้คุณ ไม่เป็นภัยแก่จิตใจ ย่อมจะเกิดความสงบสุขขึ้นมาในขณะนั้น ที่เรียกว่าจิตสงบ หรือจิตรวมเป็นสมาธิ คือความมั่นคงต่อตัวเอง ไม่อาศัยธรรมบทใด ๆ เป็นเครื่องยึดเหนี่ยวในเวลานั้น เพราะจิตมีกำลังพอดำรงตนอยู่โดยอิสระได้

คำบริกรรมที่เคยนำมากำกับใจ ก็ระงับกันไปชั่วขณะที่จิตปล่อยอารมณ์เข้าพักสงบตัวต่อเมื่อถอนขึ้นมา ถ้ามีเวลาทำต่อไปอีกก็นำคำบริกรรมที่เคยกำกับมาบริกรรมต่อไป พยายามทำ

อย่างนี้เสมอด้วยความใฝ่ใจไม่ลดละความเพียร จิตที่เคยทำบาปหยาบทุกข้อยู่เสมอก็คงจะค่อยรู้สึกตัว และปล่อยวางไปเป็นลำดับ และมีความสนใจหนักแน่นในหน้าที่ของตนเป็นประจำ ไม่ถูกบังคับถู โถเหมือนชั้นเริ่มแรก ซึ่งเป็นชั้นกำลังฝึกหัด จิตที่สงบตัวลงเป็นสมาธิ เป็นจิตที่มีความสุขเย็นใจ มากและจำไม่ลืม ถ้าได้ปรากฏขึ้นเพียงครั้งเดียว ย่อมเป็นเครื่องปลุกใจให้ตื่นตัวและตื่นใจได้ อย่างน่าประหลาด หากไม่ปรากฏอีกในวาระต่อไปทั้งที่ภาวนาอยู่ในใจ จะเกิดความเสียดายอย่าง บอกไม่ถูก อารมณ์แห่งความติดใจและความเสียดายในจิตประเภทนั้นจะฝังใจไปนาน นอกจากจิต จะเจริญก้าวหน้าขึ้นสู่ความสงบสุขอันละเอียดไปเป็นลำดับเท่านั้น จิตถึงจะลืมและเพลินในธรรม ชั้นสูงเรื่อยไป ไม่มาเกี่ยวข้องกับเสียดายจิตและความสงบที่เคยผ่านมาแล้ว

แต่เมื่อพูดถึงการภาวนาแล้ว ท่านผู้อ่านอาจจะรู้สึกเหงาหงอยน้อยใจและอ่อนเปียกไปทั้ง ร่างกายและจิตใจ ว่าตนมีวาทสนาน้อย ทำไม่ไหว เพราะคิดว่ากิจการยุ่งยากทั้งภายในบ้านและนอก บ้านตลอดงานสังคมต่าง ๆ ลูกหลานก็มีหลายคนล้วนแต่ต้องเป็นธุระในการเลี้ยงดู จะมัวมานั่ง หลับตาภาวนาอยู่เห็นจะไม่ทันอยู่ทันกับโลกเขา ต้องอดตายแน่ ๆ แล้วทำให้เกิดความอดทนหา ระบายใจไม่ยอมยกทำ ประโยชน์ที่ควรได้เลยผ่านไป ความคิดเช่นนั้นเป็นความคิดที่เคยฝังนิสัยมา ตั้งเดิม และอาจเป็นความคิดที่คอยกีดกันทางเดินเพื่อการระบายคลายทุกข์ทางใจไปเสีย ถ้าไม่ พยายามคิดแก้ไขเสียแต่บัดนี้เป็นต้นไป

แท้จริงการภาวนา คือวิธีการแก้ความยุ่งยากและความลำบากทางใจทุกประเภท ที่เคย รับภาระอันหนักหน่วงมานานให้เบาลงและหมดสิ้นไป เหมือนอุบายอื่น ๆ ที่เราเคยนำมาแก้ไขไล่ ทุกข์ออกจากตัวเหมือนที่โลกทำกันมานานเอง เช่น เวลาร้อนต้องแก้ด้วยวิธีอาบน้ำ เวลาหนาวแก้ ด้วยวิธีห่มผ้าหรือผิงไฟ หรือด้วยวิธีอื่น ๆ เวลาหิวกระหายแก้ด้วยวิธีรับประทานและดื่ม เวลาเป็น ไข้ก็แก้ด้วยวิธีรับประทานหรือฉีดยาที่จะยังโรคให้สงบและหายไป ซึ่งล้วนเป็นวิธีการที่โลกเคยทำ ตลอดมาจนถึงปัจจุบัน โดยไม่มีการผิดเพี้ยนเลื่อนเวลา ว่ายังยุ่งยากยังลำบาก และขัดสนจนใจใด ๆ ทั้งนั้น ทุกชาติชั้นวรรณะจำต้องปฏิบัติกันทั่วโลก แม้แต่สัตว์ก็ยังมีต้องอาศัยการเสียวารรักษาตัว ดังที่เราเห็นเขาหากินเลี้ยงปากเลี้ยงท้อง เพื่อผ่อนคลายระบายทุกข์ไปวันหนึ่ง ๆ พอยังชีวิตให้ เป็นไปตลอดกาลของเขา ล้วนเป็นวิธีการแก้ไขและรักษาตัวแต่ละอย่าง ๆ

การอบรมใจด้วยภาวนาก็เป็นวิธีหนึ่งแห่งการรักษาตัว วิธีนี้ยังเป็นงานสำคัญที่ควรสนใจ เป็นพิเศษ เพราะเป็นวิธีที่เกี่ยวกับจิตใจผู้เป็นหัวหน้างานทุกด้านโดยตรง งานอะไรเรื่องอะไรที่มี ส่วนเกี่ยวข้องกับตัว จิตจำต้องเป็นตัวการอย่างแยกไม่ออก ที่จะต้องเข้ารับการแบกหามโดยไม่ คำนึงถึงความหนักเบา และชนิดของงานว่าเป็นงานชนิดใด จะพอยกไหวไหม แต่จิตต้องเข้า รับภาระทันที ดีหรือชั่วผิดหรือถูกไม่ค่อยสนใจคิด แม้งานหรือเรื่องจะหนักเบาเศร้าโศกเพียงใด ซึ่งบางเรื่องแทบจะคว่ำเอาชีวิตไปด้วยในขณะนั้น แม้เช่นนั้นใจยังกล้าเอาตัวเข้าไปเสี่ยงและแบก หามจนได้ โดยไม่คำนึงว่าจะเป็นจะตายเพราะเหลือบ่ากว่าแรง มีหนายังชอบเอาเรื่องมาคิดเป็น การบ้านอยู่อีก จนแทบนอนไม่หลับ รับประทานไม่ได้ ก็ยังมีในบางครั้ง คำว่าหนักเกินไปยกไม่ ไหว เพราะเกินกว่ากำลังใจจะคิดและต้านทานนั้นเป็นไม่มี มีแต่จะสู้เอาทำเดียว

งานทางกายยังมีเวลาพักผ่อน และยังรู้ประมาณว่าควรหรือไม่ควรแก้กำลังของตนเพียงใด ส่วนงานทางใจไม่มีวันเวลาได้พักผ่อนเอาเลย จะมีพักอยู่บ้างเล็กน้อยก็ขณะหลับนอนเท่านั้น แม้

เช่นนั้นจิตยังอุตสาหะทำงานด้วยการละเมอเพื่อฝันต่อไปอีก และไม่รู้จักประมาณว่าเรื่องต่าง ๆ นั้น ควรหรือไม่ควรแก่กำลังของใจเพียงใด เมื่อเกิดเป็นอะไรขึ้นมากก็ทราบแต่เพียงว่าทุกข์เหลือทน แต่ไม่ทราบว่าทุกข์เพราะงานหนักและเรื่องผิดร้อนเหลือกำลังที่ใจจะสู้ไหว จึงควรให้นามว่า “ใจคือนักต่อสู้” เพราะดีก็สู้ ชั่วก็สู้ สู้จนไม่รู้จักหยุดยั้งไตร่ตรอง

อารมณ์ชนิดใดผ่านมามากต้องสู้ และสู้แบบรับเหมา ไม่ยอมให้อะไรผ่านหน้าไปได้ จิตเป็นเช่นนี้แลจึงสมนามว่านักต่อสู้ เพราะสู้จนไม่รู้จักตายถ้ายังครองร่างอยู่ และไม่ได้รับการแก้ไข ก็ต้องเป็นนักต่อสู้เรื่อยไปชนิดไม่มีวันปลงวางภาระลงได้ หากปล่อยให้เป็นไปตามชอบของใจที่ไม่รู้ประมาณ โดยไม่มีธรรมเครื่องยับยั้งบ้าง คงไม่มีเวลาได้รับความสุขแม้สมบัติจะมีเป็นก่ายกอง เพราะนั้นมีใช้กองแห่งความสุข แต่กลับเป็นกองส่งเสริมทุกข์สำหรับใจที่ไม่มีเรือนพักคือธรรมภายในใจ

นักปราชญ์ท่านกล่าวได้อย่างเต็มปากว่า ธรรมแลเป็นเครื่องปกครองทรัพย์สมบัติและปกครองใจ ถ้าใจมีธรรมมากน้อย ผู้นั้นแม้มีทรัพย์สมบัติมากน้อยย่อมจะมีความสุขพอประมาณ ถ้าขาดธรรมเพียงอย่างเดียว ลำพังความอยากของใจ จะพยายามหาทรัพย์ให้ได้กองเท่าภูเขาเขาก็ยังหาความสุขไม่เจอ เพราะนั้นเป็นเพียงเครื่องอาศัยของกายและใจผู้ฉลาดหาความสุขใส่ตัวเท่านั้น ถ้าใจไม่ฉลาดด้วยธรรม ไม่มีธรรมในใจเพียงอย่างเดียวจะไปอยู่โลกใดและกองสมบัติใด ก็เป็นเพียงโลกเศษเดนและกองสมบัติเศษเดนอยู่เท่านั้น ไม่มีประโยชน์อะไรแก่ใจเลยแม้ชนิด ความสมบุกสมบัน ความรับทุกข์ทรมาน ความอดทนและความทนทานต่อสิ่งกระทบกระทั่งต่าง ๆ ไม่มีอะไรจะแข็งแกร่งเท่าใจ ถ้าได้รับความช่วยเหลือที่ถูกทาง ใจจะกลายเป็นของประเสริฐขึ้นมาให้เจ้าของได้ชมอย่างภูมิใจและอิมพอดต่อเรื่องทั้งหลายทันที

การใช้งานจิตนับแต่วันเกิดจนบัดนี้ รู้สึกว่าใช้เอาอย่างไม่มีปรานีปราศรัย ถ้าเป็นเครื่องใช้ชนิดต่าง ๆ มีรถราเป็นต้น จะเป็นอย่างไรบ้าง ไม่ควรพูดถึงการนำเข้าซ่อม แต่ควรพูดถึงความแหลกยับเยินของรถจนกลายเป็นเศษเหล็กไปนานแล้วจะเหมาะสมกว่า นี่แลทุกสิ่งเมื่อมีการใช้ ต้องมีการบูรณะซ่อมแซม มีการเก็บรักษา ถึงจะพอมีทางอำนวยความสะดวกต่อไป จิตเป็นสมบัติสำคัญมากในตัวเราที่ควรได้รับการเหลียวแล ด้วยวิธีเก็บรักษาเช่นเดียวกับสมบัติทั่วไป วิธีที่ควรแก้จิตโดยเฉพาะก็คือภาวนาวิธีตั้งที่อธิบายมาบ้างแล้ว ผู้สนใจในความรับผิดชอบต่อจิตอันเป็นสมบัติที่มีค่ายิ่งของตน จึงควรปฏิบัติรักษาจิตด้วยวิธีที่ถูกต้องเหมาะสม คือฝึกหัดภาวนาในโอกาสอันควร เพื่อเป็นการตรวจตราดูเครื่องเคราของรถคือจิต ว่ามีอะไรบกพร่องและเสียไปบ้าง จะได้นำเข้าโรงซ่อมสุขภาพทางจิต

คือนั่งพิจารณาดูสังขารภายใน คือความคิดปรุงของใจ ว่าคิดอะไรบ้างในวันและเวลาหนึ่ง ๆ พอมีสารประโยชน์บ้างไหม หรือพยายามคิดแสหาแต่เรื่อง หาแต่โทษ และชนทุกข์มาเผาเลนเจ้าของอยู่ทำนองนั้น พอให้ความผิดถูกของตัวบ้าง และพิจารณาสังขารภายนอก คือร่างกายของเรา ว่ามีความเจริญขึ้นหรือเจริญลงในวันและเวลาหนึ่ง ๆ ที่ผ่านไปจนกลายเป็นปีเก่าและปีใหม่ผลัดเปลี่ยนกันไปไม่มีที่สิ้นสุด สังขารร่างกายเรามีอะไรใหม่ขึ้นบ้างไหม หรือมีแต่ความเก่าแก่และคร่ำคร่าราหุลุดลงไปทุกวัน ซึ่งพอจะนอนใจกับเขาละหรือ จึงไม่พยายามเตรียมตัวเตรียมใจ

เสียแต่เวลาที่พอทำได้ เวลาตายแล้วจะเสียการ นี่คือการภาวนา การภาวนาคือวิธีเตือนตนสั่งสอนตน ตรวจตราดูความบกพร่องของตนว่าควรจะแก้ไขจุดใดตรงไหนบ้าง

ผู้ให้ความพิจารณาอยู่ทำนองนี้เรื่อย ๆ ด้วยวิธีสมาธิภาวนาบ้าง ด้วยการรำพึงในอิริยาบถต่าง ๆ บ้าง ใจจะสงบเยือกเย็น ไม่ลำพองผยองตัวและคว่ำทงทุกซ์มาเผาเลนตัวเอง เป็นผู้รู้จักประมาณ ทั้งหน้าที่การงานที่พอเหมาะพอดีแก่ตัว ทั้งทางกายและทางใจ ไม่ลืมหิวไม่ลืมในสิ่งที่ เป็นหายนะต่าง ๆ คุณสมบัติของผู้ภาวนานี้มีมากมายไม่อาจพรรณนาให้จบสิ้นลงได้ แต่ท่านพระอาจารย์มั่นท่านมิได้อธิบายลึกซึ้งมากไปกว่าฐานะของฆราวาสที่มารับการอบรม ผิดกับท่านอธิบายให้พระเณรฟังอยู่มาก เท่าที่เขียนตามท่านอธิบายไว้พอหอมปากหอมคือนี้ ก็ยังอาจมีบทที่รู้สึกว่าเป็นเรื่องจัดเต็มจัดแฝงอยู่บ้างตามทรรศนะของนานาจิตตัง จะให้เป็นแบบเดียวกันย่อมไม่ได้

เท่าที่ได้พยายามตะเกียกตะกายนำมาลง ก็เพื่อท่านผู้อ่านได้ช่วยติชมพอเป็นยาอายุวัฒนะ ผิดถูกประการใดโปรดได้ตำหนิผู้นำมาเขียน กรุณาอย่าได้สนใจกับท่านผู้เป็นเจ้าของประวัติ เพราะท่านมิได้มีส่วนรู้เห็นด้วย เวลาแสดงธรรมชั้นสูงท่านก็แสดงเป็นการภายในเฉพาะผู้ที่อยู่ใกล้ชิดเท่านั้น แต่ผู้เขียนคะนองไปเอง ใจและมือไม่อยู่เป็นสุข ไปเที่ยวชอกแซกบันทึกเอาจากปากคำของพระอาจารย์ทั้งหลายที่เป็นลูกศิษย์ท่านพระอาจารย์มั่น ซึ่งเคยอยู่กับท่านมาเป็นคราว ๆ ในสมัยนั้น ๆ แล้วนำมาลงเพื่อท่านผู้อ่านได้ทราบปฏิบัติทาการดำเนินของท่านบ้างแม้ไม่สมบูรณ์ เพราะปฏิบัติท่านปรากฏว่าเด็ดเดี่ยวอาจหาญมาก แทบจะพูดได้ว่าไม่มีท่านผู้ใดบรรดาลูกศิษย์ที่ เคยฟังร่ำเภาแห่งบารมีท่านมา จะสามารถปฏิบัติเด็ดเดี่ยวต่อธุดงค์วัตรและจริยธรรมทั้งหลาย อย่างสม่ำเสมอเหมือนท่าน สำหรับองค์ท่าน ทั้งข้อปฏิบัติ ทั้งความรู้ภายในใจ นับว่าเป็นเยี่ยมใน สมัยปัจจุบัน ยากจะหาผู้เสมอเหมือนได้

แถบจังหวัดอุดร และหนองคาย ตามโนป่า ชายเขา และบนเขาที่ท่านพักอยู่ ท่านเล่าว่า พวกเทพฯ ทั้งเบื้องบนเบื้องล่างมาเยี่ยมฟังธรรมท่านเป็นคราว ๆ ครึ่งเดือนบ้าง หนึ่งเดือนบ้างมา หนหนึ่ง ไม่บ่อยนักเหมือนจังหวัดเชียงใหม่ แต่จะเขียนต่อเมื่อประวัติท่านดำเนินไปถึง ระยะเวลาข้อ ดำเนินเรื่องไปตามลำดับเพื่อไม่ให้ก้าวก่ายกัน ท่านเคยไปพักบำเพ็ญเพียรอยู่ชายเขาฝั่งไทย ตะวันตกเมืองหลวงพระบาง นานพอสมควร ท่านเล่าว่าที่ได้ชายเขาลูกนั้นมีเมืองพญานาคตั้งอยู่ ใหญ่โตมาก หัวหน้าพญานาคพาบริวารมาฟังธรรมท่านเสมอ และมากันมากมายในบางครั้ง พวก นาคไม่ค่อยมีปัญหาเหมือนพวกเทวดา พวกเทวดาทั้งเบื้องบนเบื้องล่างมักมีปัญหาพอก ๆ กัน ส่วนความเลื่อมใสในธรรมนั้นมีพอ ๆ กัน ท่านพักอยู่ชายเขาลูกนั้น พญานาคมาเยี่ยมท่าน แทบทุกคืนและมีบริวารติดตามมาไม่มากนัก นอกจากจะพามาเป็นพิเศษ ถ้าวินโหนดพญานาคจะ พาบริวารมามาก ท่านก็ทราบได้ล่วงหน้าก่อนทุกครั้ง

ท่านว่าท่านพักอยู่ที่นั่นเป็นประโยชน์แก่พวกนาคและพวกเทวดาโดยเฉพาะ ไม่ค่อย เกี่ยวกับการชานนิก พวกนาคมาเยี่ยมท่านไม่มาตอนดึกนัก ท่านว่าอาจจะเป็นเพราะที่ที่พักสงัด และอยู่ห่างไกลจากหมู่บ้านก็ได้ พวกนาคจึงพากันมาเยี่ยมเฉพาะที่นั่นราว ๒๒-๒๓ นาฬิกา คือ ๔-๕ ทุ่ม ส่วนที่อื่น ๆ มาดึกกว่านั้นก็มี เวลานั้นก็มี พญานาคอาราธนาฉันมนต์ท่านให้อยู่ที่ นั้นนาน ๆ เพื่อโปรดเขา เขาเคารพเลื่อมใสท่านมาก และจัดให้บริวารมารักษาท่านทั้งกลางวันและ กลางคืน โดยผลัดเปลี่ยนวาระกันมาได้ขาด แต่เขามีได้มาอยู่ใกล้สัก อยู่ห่าง ๆ พอทราบและ

รักษาเหตุการณ์เกี่ยวกับท่านได้สะดวก ส่วนพวกเทพฯ โดยมากมักมาตีกว่าพวกนาค คือ ๒๔ นาฬิกาหรือตี ๑ ตี ๒ ถ้าอยู่ในเขาห่างไกลจากหมู่บ้าน พวกเทพฯ ก็มีมาแต่วัน ราว ๒๒-๒๓ นาฬิกาอยู่บ้างจึงไม่แน่แน่ แต่โดยมากนับแต่เที่ยงคืนขึ้นไป พวกเทพฯ ชอบมากกันเป็นนิสัย

ข้อวัตรประจำองค์ท่าน โดยเฉพาะในมัชฌิมวัย

ข้อวัตรประจำองค์ท่านโดยเฉพาะในมัชฌิมวัย หลังจั้งหันเสร็จแล้วเข้าทางจงกรมจนเที่ยงหรือเที่ยงวันเช้าที่พักกลางวันเล็กน้อย หลังจากพักก็เข้าที่ท่าสมาธิภาวนาราวหัวโมงครึ่ง จากนั้นลงเดินจงกรม จนถึงเวลาบ่าย ๔ โมงปิดกวาดลานวัดหรือที่พัก เสร็จแล้วสร่งน้ำ แล้วเข้าทางจงกรมอีก จนถึงเวลา ๑-๒ ทุ่มเข้าที่พักท่าสมาธิภาวนาต่อไป ถ้าเป็นหน้าฝนหรือหน้าแล้ง คินที่ฝนไม่ตกท่านยังลงมาเดินจงกรมอีกจนตึกตื่น ถึงจะขึ้นกุฏิหรือเข้าที่พัก ซึ่งเป็นร้านเล็ก ๆ ถ้าเห็นว่าตึกมากไปท่านก็เข้าพักจำวัด ปกติท่านพักจำวัดราว ๒๓ นาฬิกา คือ ๕ ทุ่ม ไปตื่นเอาตี ๓ คือ ๙ ทุ่ม ถ้าวันใดจะมีแขกเทพฯ มาเยี่ยมฟังธรรม ซึ่งปกติท่านต้องทราบไว้ล่วงหน้าในตอนเย็นก่อนแล้วทุกครั้ง วันนั้นถ้าเขาจะมาตีกท่านก็รีบพักเสียก่อน ถ้าจะมาราว ๕ ทุ่ม หรือเที่ยงคืนก็เข้าที่รอรับพวกเทพฯ อย่างนี้เป็นประจำ

ท่านไปพักบำเพ็ญในที่บางแห่ง บางคืนมีทั้งพวกเทพฯ เบื้องบนและเทพฯ เบื้องล่างจะมาเยี่ยมท่านในเวลาเดียวกันก็มี ถ้าเป็นอย่างนี้ ท่านต้องขยันเวลาคือรับแขกเทพฯ พวกมาถึงก่อนแต่ น้อย แสดงธรรมให้ฟังและแก้ปัญหาเท่าที่จำเป็น แล้วก็บอกชาวเทพฯ ที่มาก่อนให้ทราบ ว่า ถัดจากนี้ไปจะมีชาวเทพฯ มาฟังธรรมและถามปัญหาอีก พวกที่มาก่อนก็รีบลาท่านกลับไป พวกมาที หลังซึ่งร่อยู่อ่าง ๆ พอไม่ให้เสียมารยาทความเคารพก็พากันเข้ามา ท่านก็เริ่มแสดงธรรมให้ฟัง ตามแต่บาทคาถาที่ท่านกำหนดในขณะนั้นจะผุดขึ้นมา ซึ่งพอเหมาะกับจริตนิสัยและภูมิของเทพฯ พวกนั้น ๆ บางทีหัวหน้าเทพฯ ก็แสดงความประสงค์ขึ้นเสียเองว่าขอฟังธรรมนั้น ท่านก็เริ่มกำหนด พอธรรมนั้นผุดขึ้นมาก็เริ่มแสดงให้พวกเทพฯ ฟัง

ในบางครั้งหัวหน้าเทพฯ ขอฟังธรรมประเภทนั้น ท่านสงสัยต้องถามเขาก่อนว่าธรรมนั้น ชื่ออะไรในสมัยนี้ เพราะชื่อธรรมที่พวกเทพฯ เคยนับถือกันมาตั้งแต่สมัยโน้นกับชื่อธรรมใน สมัยนี้ต่างกัน บางสูตรบางคัมภีร์ เขาก็บอกอย่างนั้นในสมัยนี้ แต่สมัยโน้นซึ่งพวกเทพฯ นับ ถือกันมาชื่ออย่างนั้น บางครั้งถ้าสงสัยท่านก็กำหนดเอง ยอมเสียเวลาเล็กน้อย บางครั้งก็ถามเขา เลยทีเดียว แต่บางครั้งพอเขาขอฟังธรรมสูตรนั้นหรือคัมภีร์นั้น ซึ่งเป็นสูตรหรือคัมภีร์ที่ท่านเคย รู้อยู่แล้ว นึกว่าเป็นความนิยมในชื่ออันเดียวกัน ท่านเลยไม่ต้องกำหนดพิจารณาต่อไป เพราะ เข้าใจว่าตรงกันกับที่เขาขอ ท่านเริ่มแสดงไปเลย พอแสดงขึ้นเขารีบบอกทันทีว่าไม่ใช่ ท่านยกสูตร หรือคัมภีร์ผิดไป ต้องขึ้นคาถาว่าอย่างนั้นถึงจะถูก อย่างนี้ก็เคยมี

ท่านว่าพอโดนเข้าครั้งหนึ่งสองครั้งก็จำได้เอง จากนั้นท่านต้องกำหนดให้แน่ใจเสียก่อนว่า ตรงกับมนุษย์และเทวดานิยมใช้ตรงกันหรือเปล่า ค่อยเริ่มแสดงต่อไป บางวันพวกเทพฯ เบื้องบน

บ้าง เบื้องล่างบ้าง พวกใดพวกหนึ่งจะมาเยี่ยมฟังธรรมกับท่านในเวลาเดียวกันกับพวกพญานาค จะมากี่มี เช่นเดียวกับแขกมนุษย์เรามาเยี่ยมครูอาจารย์ในเวลาเดียวกันฉะนั้น แต่นาน ๆ มีครั้ง ในกรณีเช่นนี้ เมื่อเขามาในเวลาตรงกันบ่อย ๆ เข้า ท่านจำต้องตกลงกับเทพฯ ทั้งเบื้องบนเบื้องล่างว่าพวกนี้ให้มาในเวลาเท่านั้น พวกนั้นให้มาในเวลาเท่านั้น และพวกนาคให้มาในเวลาเท่านั้น เพื่อความสะดวกทั้งฝ่ายพระฝ่ายเทพฯ และฝ่ายนาคทั้งหลาย

ตามท่านแล้วว่า ท่านไม่ค่อยมีเวลาว่างเท่าไรนัก แม้จะไปอยู่ในป่าในเขาลึก ๆ ก็จำต้องปฏิบัติต่อพวกเทพฯ ซึ่งมาจากเบื้องบนชั้นต่าง ๆ และมาจากเบื้องล่างในที่ต่าง ๆ กันอยู่นั่นเอง ในคืนหนึ่งพวกหนึ่งชั้นหนึ่งไม่มา ก็ต้องมีอีกพวกหนึ่งอีกชั้นหนึ่ง และพวกรุกขเทพฯ ที่ใดที่หนึ่ง มากันจนได้ จึงไม่ค่อยมีเวลาว่างในเวลากลางคืน แต่ที่เช่นนั้นมนุษย์ไม่ค่อยมี ถ้าลงมาพักใกล้บ้าน ใกล้เมืองก็เป็นชาวมุขย์จากที่ต่าง ๆ มาเยี่ยม แต่ต้องต้อนรับเวลากลางวัน ตอนบ่ายหรือตอนเย็น จากนั้นก็อบรมพระเณรต่อไป

ขณะที่จะเขียนประวัติของชาวมุขย์เราในอันดับต่อจากชาวเทพฯ ที่มาเกี่ยวข้องกับท่านซึ่งผู้เขียนมีส่วนได้เสียรวมอยู่ด้วย เพราะความเป็นมนุษย์ปุถุชนด้วยกัน จึงต้องขอร้องท่านผู้อ่านมาก ๆ หากเป็นการไม่งามและไม่สมควรประการใดในเนื้อหาต่อไปนี้ เพราะความจำเป็นที่จำต้องเขียนตามความจริงที่ท่านเล่าให้ฟังเป็นการภายในโดยเฉพาะ แต่ผู้เขียนมีนิสัยไม่ดีประจำตัวที่แก้ไม่ตกในบางกรณี ดังเรื่องที่จะเขียนต่อไปนี้ ทั้งนี้เพื่อจะได้นำมาเทียบเคียงกันระหว่างชาวมุขย์กับชาวเทพฯ และถือเอาประโยชน์เท่าที่ควร จึงขอร้องอีกครั้ง

ท่านแล้วว่า การติดต่อและแสดงธรรมระหว่างมนุษย์กับเทวดารู้สึกต่างกันอยู่มาก คือเวลาแสดงธรรมให้เทวดาฟัง ไม่ว่าเบื้องบน เบื้องล่าง หรือรุกขเทวดา พวกนี้ฟังเข้าใจง่ายกว่ามนุษย์เราหลายเท่า พอแสดงธรรมจบลง เสียงสาธุการ ๓ ครั้ง กระเทือนโลกธาตุ ขณะที่พวกเทพฯ ทุกชั้นทุกภูมิมาเยี่ยมก็มีความเคารพพระอย่างยิ่ง ไม่เคยเห็นพวกเทพฯ แม้อย่างหนึ่งแสดงอาการไม่ดีไม่งามภายในใจ ทุกอาการของพวกเทพฯ อ่อนน้อมเหมือนผ้าพับไว้เสมอกันในขณะนั้น ขณะที่มากี่ดี ขณะนั่งฟังธรรมก็ดี ขณะจะจากไปก็ดี เป็นความสงบเรียบร้อยและสวยงามไปตลอดสาย แต่เวลาแสดงธรรมให้ชาวมุขย์ฟังกลับไม่เข้าใจกัน แม้อธิบายซ้ำแล้วซ้ำเล่าก็ยังไม่ค่อยจะเข้าใจ นอกจากไม่เข้าใจแล้ว ยังคิดตำหนิผู้แสดงอยู่ภายในอีกด้วยว่าเทศน์อะไรฟังไม่รู้เรื่องเลย ลู้องค์นั้นไม่ได้ ลู้องค์นี้ไม่ได้

บางรายยังอดจะเอากิเลสหยาบ ๆ อยู่ภายในของตัวออกอวดไม่ได้ว่า สมัยเราบวชยังเทศน์เก่งกว่านี้เป็นไหน ๆ คนฟังฮาเกินตึง ๆ ด้วยความเพลิดเพลิน ไม่มีการวังเหงาหวานอนเลย ยิ่งเทศน์ใจทักสองธรรมาสน์ด้วยแล้ว คนฟังหัวเราะกันไม่ได้หุบปากตลอดกัณฑ์ บางรายก็คิดในใจว่า คนเล่าลือกันว่าท่านเก่งมากทางรู้วาระน้ำจิตคน ใครคิดอะไรขึ้นมามีท่านรู้ได้ทันที แต่เวลาเราคิดอะไร ๆ ท่านไม่เห็นรู้อ่างเลย ถ้ารู้ก็ต้องแสดงออกบ้าง ถ้าไม่แสดงออกตรง ๆ ต่อหน้าผู้กำลังคิดก็ควรพูดเป็นอุบายเปรี้ยบเปรยว่า นาย ก. นาย ข.ไม่ควรคิดเช่นนั้น ๆ มันผิด ควรเปลี่ยนความคิดเสียใหม่ดังนี้ พอจะจับเงื่อนได้ว่าผู้รู้หัวใจคนจริงสมคำเล่าลือ บางรายเตรียมตัวจะมาจับผิดจับพลาดด้วยความอวดตัวว่าฉลาดอย่างพอตัว ผู้นั้นไม่มีความสนใจต่อธรรมเอาเลย แม้จะแสดงธรรมให้ผู้อื่นฟังด้วยวิธีใด ๆ ที่เขานั่งฟังอยู่ด้วยในขณะนั้น ก็เป็นเหมือนหน้าใส่หลังหมา

และจิตของท่านไม่มีความเคลื่อนไหวกลั่นวุ่นวายมาแอบแฝง มีกายอันเดียว จิตดวงเดียว และมีอารมณ์เดียว ไม่ไหลบ่าแสหาความทุกข์ ไม่สั่งสมอารมณ์ใด ๆ มาเพิ่มเติมให้เป็นการหนักหน่วงถ่วงตน ท่านอยู่แบบอริยะ ไปแบบอริยะ ไม่ระคนคละเคล้ากับสิ่งที่จะทำให้กังวลเศร้าหมองในทิฏฐิธรรมปัจจุบัน

สะอาดเท่าไรยิ่งรักษา บริสุทธิ์เท่าไรยิ่งไม่คั่นกับอารมณ์ ตรงกันข้ามกับที่ว่าหนักเท่าไรยิ่งขุ่นมาเพิ่มเข้า แต่ท่านเบาเท่าไรยิ่งขุ่นออกจนไม่มีอะไรจะขุ่น แล้วก็อยู่กับความไม่มีสิ่ง ๆ ที่ผู้ว่าไม่มีคือใจก็มีอยู่กับตัว คือไม่มีงานจะขุ่นออกและขุ่นเข้าอีกต่อไป เรียกว่าบรรลุถึงขั้นคนว่างงาน ใจว่างงาน ทางศาสนาถือการว่างงานแบบนี้เป็นความสุขอันยิ่งใหญ่ ผิดกับโลกที่ผู้ว่างงานกลายเป็นคนมีทุกข์มากขึ้น เพราะไม่มีทางไหลมาแห่งโรคทรัพย์

ท่านเล่าความแตกต่างระหว่างมนุษย์กับเทวดาให้ฟังมากมาย แต่นำมาเขียนเท่าที่จำได้ และที่เห็นว่าควรจะยึดเป็นสารประโยชน์ได้บ้างตามสติปัญญา ที่จะคัดเลือกหาแง่ที่เป็นประโยชน์ที่มีชาติตอนไปบ้างในเรื่องเดียวกัน เช่น เรื่องเทวดา เป็นต้น ซึ่งควรจะนำมาเชื่อมโยงติดต่อกันไปจนจบ แต่ไม่สามารถทำได้ในระยษณีนั้นนี้ เกี่ยวกับประสบการณ์ของท่านผู้เป็นเจ้าของ มีประสบการณ์หลายครั้งทั้งในที่และสมัยต่าง ๆ กัน จำต้องเขียนไปตามประวัติที่ท่านประสบเพื่อให้เรียงลำดับกันไป แม้เรื่องเทวดาก็ยังมีอยู่อีกในวาระต่อไป ตามประวัติที่ผู้เขียนดำเนินไปถึงตามประสบการณ์นั้น ๆ ไม่กล้านำมาลงให้คละเคล้ากัน จึงขอภัยด้วยหากไม่สะดวกในการอ่าน ซึ่งมุ่งประสงค์จะให้จบสิ้นในเรื่องทำนองเดียวกันในตอนเดียวกัน

ที่ท่านเล่าระหว่างมนุษย์กับเทวดานั้น เป็นเรื่องราวของมนุษย์และเทวดาในสมัยโน้นต่างหาก ซึ่งองค์ท่านผู้ประสบและเล่าให้ฟังก็มรณภาพผ่านไปราว ๒๐ ปีนี้แล้ว คิดว่ามนุษย์และเทวดาสมัยนั้นคงจะแปรสภาพเป็นอนิจจังไปตามกฎอันมีมาดั้งเดิม อาจะยังเหลือเฉพาะมนุษย์และเทวดาสมัยใหม่ ซึ่งต่างก็ได้รับการอบรมพัฒนาทางจิตใจและความประพฤติก้นมาพอสมควร เรื่องมนุษย์ทำนองที่มีในประสบการณ์ของท่านจนกลายเป็นประวัติมานั้น คงจะไม่มีท่านผู้สนใจสืบต่อให้กรูรังแกตนและประเทศชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์อีกต่อไป เพราะการศึกษานับวันเจริญ ผู้ได้รับการศึกษามากคงไม่มีท่านผู้มีจิตใจใฝ่ต่ำขนาดนั้น จึงเป็นที่เบาใจกับชาวมุขย์ในสมัยนี้

ท่านพักบำเพ็ญและอบรมพระเณรและประชาชนชาวจังหวัดอุดรฯ หนองคาย พอสมควรแล้ว ก็ย้อนกลับไปทางจังหวัดสกลนคร เที้ยวไปตามหมู่บ้านที่มีอยู่ในป่าในเขาต่าง ๆ มีอำเภอวาริชภูมิ พังโคน สว่างแดนดิน วานรนิวาส อากาศอันววย แล้วก็เลยเข้าเขตจังหวัดนครพนม เที้ยวไปตามแถบอำเภอศรีสงคราม มีหมู่บ้านสามผง โนนแดง ดงน้อย คำนกก เป็นต้น ซึ่งเป็นหมู่บ้านที่เต็มไปด้วยดงหน่าป่าทึบและชุกชุมไปด้วยไข้ป่า (ไข้มาลาเรีย) ซึ่งรายใดเจอเข้าแล้วก็ยากจะหายได้ง่าย ๆ อย่างน้อยเป็นแรมปีก็ยังไม่หายขาด หากไม่ตายก็พอทรมาณ ดังที่เคยเขียนผ่านมาบ้างแล้วว่า “ไข้ที่พ่อตาแม่ยายเบื่อหน่ายและเกลียดชัง” เพราะผู้เป็นไข้ประเภทนี้นาน ๆ ไป แม้ยังไม่หายขาดแต่ก็พอไปมาได้และรับประทานได้ แต่ทำงานไม่ได้ บางรายก็ทำให้เป็นคนวิกลจริตไปเลยก็มี ชาวบ้านแถบนั้นเจอกันบ่อยและมีตาชด้น ส่วนพระเณรจำต้องอยู่ในข่ายอันเดียวกัน มากกว่านั้นก็ถึงตาย ท่านจำพรรษาแถบหมู่บ้านสามผง ๓ ปี มีพระตายเพราะไข้ป่าไป

หลายรูป ที่เป็นพระชาวทุ่งไม่เคยชินกับป่ากับเขา เช่น พระชาวลูบล ร้อยเอ็ด สารคาม ไปอยู่กับท่านในป่าแถบนั้นไม่ค่อยได้ เพราะทนต่อไข้ป่าไม่ไหว ต้องหลีกออกไปจำพรรษาตามหมู่บ้านแถวทุ่ง ๆ

ท่านเล่าว่า ขณะท่านกำลังแสดงธรรมอบรมพระเถรตอนกลางคืนที่หมู่บ้านสามผง มีพญานาคที่อยู่แถบลำแม่น้ำสงครามได้แอบมาฟังเทศน์ท่านแทบทุกคืน เฉพาะวันพระมาทุกคืน ถ้าไม่มาตอนท่านอบรมพระเถร ก็ต้องมาตอนดึกขณะท่านเข้าที่ภาวนา ส่วนพวกเทวดาทั้งเบื้องบนเบื้องล่างมีมาต่าง ๆ ไม่เหมือนอยู่ที่อุดรฯ หนองคาย เฉพาะวันเข้าพรรษา วันกลางพรรษา และวันปวารณาออกพรรษาแล้ว ไม่ว่าท่านจะพักจำอยู่ที่ไหน แม้แต่ในตัวเมือง ก็ยังมีพวกเทวดาทั้งเบื้องบนเบื้องล่างชั้นใดชั้นหนึ่ง และที่ใดที่หนึ่ง มาฟังธรรมท่านมิได้ขาด เช่น ที่วัดเจติยหลวงที่จังหวัดเชียงใหม่ เป็นต้น

ขณะที่ท่านพักอยู่บ้านสามผงมีเรื่องแปลกอยู่เรื่องหนึ่ง เวลานั้นเป็นหน้าแล้ง พระเถรอบรมกับท่านมากราว ๖๐-๗๐ รูป น้ำท่ามีไม่พอใช้และชุ่มชื้นไปหมด พระและเถรพากันปรึกษากันกับชาวบ้านว่า ควรจะขุดบ่อให้ลึกลงไปอีก เพื่อจะได้น้ำที่สะอาดและพอกินพอใช้ไม่ขาดแคลนดังที่เป็นอยู่บ้าง เมื่อตกลงกันแล้ว พระผู้ใหญ่ก็เข้าไปกราบเรียนท่านเพื่อขออนุญาต พอกราบเรียนความประสงค์ให้ท่านทราบ ท่านนั่งอยู่พักหนึ่งแล้วแสดงอาการเคร่งขรึมและห้ามออกมาอย่างเสียงแข็งว่า “อย่า ๆ ดีไม่ดีเป็นอันตราย” พูดเท่านั้นก็หยุด ไม่พูดอะไรต่อไปอีก พระอาจารย์รูปนั้นถึงงั้นในคำพูดท่านที่ว่า “ดีไม่ดีเป็นอันตราย” พอกราบท่านออกมาแล้วก็นำเรื่องมาเล่าให้พระเถรและญาติโยมฟังตามที่ตนได้ยินมา แทนที่จะมีผู้คิดและเห็นตามที่ท่านพูดห้าม แต่กลับปรึกษากันเป็นความลับว่าพวกเราไม่ต้องให้ท่านทราบ พวกนั้นขโมยทำก็ยังไม่ผิด เพราะน้ำบ่อก็อยู่ห่างไกลจากวัด พอจะขโมยทำได้

พอเที่ยงวันกะว่าท่านพักจำวัดก็พากันเตรียมออกไปขุดบ่อ พอขุดกันยังไม่ถึงไหน ดินรอบ ๆ ปากบ่อก็พังลงใหญ่จนเต็มขึ้นมาเสมอพื้นที่ที่เป็นอยู่ดั้งเดิม ปากบ่อเบิกกว้างและเสียหายไปเกือบหมด พระเถรญาติโยมพากันกลัวจนใจหายใจคิดว่าไปตาม ๆ กันและตั้งตัวไม่ติด เพราะดินพังลงเกือบทับคนตายหนึ่ง เพราะพากันล่วงเกินคำที่ท่านห้ามโดยไม่มีใครระลึกขวยยับยั้งกันไว้บ้างหนึ่ง และกลัวท่านจะทราบที่พวกตนพากันขโมยทำโดยการฝ่าฝืนท่านหนึ่ง พระเถรทั้งวัดและญาติโยมทั้งบ้านพากันร้อนเป็นไฟไปตาม ๆ กัน และรีบพากันหาไม้มาปักดินปากบ่อที่พังลงด้วยความเห็นโทษ ขออาราธนาวิงวอนถึงพระคุณท่านให้ช่วยคุ้มครองพอเอาดินที่พังลงในบ่อขึ้นได้ และได้อาศัยน้ำต่อไป เดชะบุญพออธิษฐานถึงพระคุณท่านแล้ว ทุกอย่างเลยเรียบร้อยไปอย่างน่าอัศจรรย์คาดไม่ถึง จึงพอมีหน้ายิ้มต่อกันได้บ้าง

พอเสร็จงานพระเถรและญาติโยมต่างก็รีบหนีเอาตัวรอด กลัวท่านจะมาที่นั่น ส่วนพระเถรทั้งวัดต่างก็มีความร้อนใจสุขอยู่ตลอดเวลา เพราะความผิดที่พากันก่อไว้แต่กลางวัน ยิ่งจนจนถึงเวลาประชุมอบรมซึ่งเคยมีเป็นประจำทุกคืนก็ยิ่งเพิ่มความไม่สบายใจมากขึ้น ใคร ๆ ก็เคยรู้เคยเห็นและเคยถูกดูเรื่องท่านองนี้มาแล้วจนฝังใจ บางเรื่องแม้ตนเคยคิดและทำจนลืมไปแล้ว ท่านยังสามารถรู้และนำมาเทศน์สอนจนได้ เพียงเรื่องน้ำบ่อซึ่งเป็นเรื่องหยาบ ๆ ที่พากันขโมยท่านทำทั้งวัด จะเอาอะไรไปปิดไม่ให้ท่านทราบ ท่านต้องทราบและเทศน์อย่างหนักแน่นอนในคืนวันนี้ หรือ

อย่างช้าก็ตอนเช้าวันรุ่งขึ้น อารมณ์เหล่านี้แหละที่ทำให้พระเณรไม่สบายใจกันทั้งวัด พอถึงเวลาประชุมและแทนที่จะถูกโดนอย่างหนักดังที่คาดกันไว้ ท่านกลับไม่ประชุมและไม่ดูทำอะไรแก่ใคร ๆ เลย สมเป็นอาจารย์ที่ฉลาดสั่งสอนคนจำนวนมาก ทั้งที่ทราบเรื่องนั้นได้ดีและยังทราบความไม่ดีของพระทั้งวัดที่ล่วงเกินฝ่าฝืนท่านแล้วกำลังได้รับความเร่าร้อนกันอยู่ หากจะว่าอะไรลงไปเวลานั้นก็เท่ากับการซ้ำเติมผู้ทำผิดที่รู้เท่าไม่ถึงการณ์ ขณะนั้นผู้ทำผิดต่างกำลังเห็นโทษของตนอย่างเต็มที่อยู่แล้ว

พอรุ่งเช้าวันใหม่เวลาท่านออกจากที่ภาวนา ปกติท่านลงเดินจงกรมจนได้เวลาบิณฑบาตแล้วค่อยขึ้นบนศาลา ครองผ้าออกบิณฑบาต อย่างนั้นเป็นประจำมิได้ขาด เช้าวันนั้นพอท่านจากทางจงกรมขึ้นศาลา พระทั้งวัดต่างร้อนอยู่ภายในและคอยฟังปัญหาว่าท่านจะออกแง่ไหนบ้างวันนี้ แต่แทนที่จะเป็นไปตามความคิดของพระทั้งวัด ซึ่งกำลังกระวนกระวายอยากฟัง แต่เรื่องกลับเป็นไปคนละโลก คือท่านกลับพูดนิม่นวลอ่อนหวานแสดงเป็นเชิงปลอบใจพระเณรที่กำลังเร่าร้อนให้กลับสบายใจว่า “เรามาศึกษาหาอรรถาธรรม ไม่ควรกล่าวจนเกินตัวและกลัวจนเกินไป เพราะความผิดพลาดอาจมีได้ด้วยกันทุกคน ความเห็นโทษความผิดนั้นแลเป็นความดี พระพุทธเจ้าท่านก็เคยผิดมาก่อนพวกเรา ตรงไหนที่เห็นว่าผิดท่านก็เห็นโทษในจุดนั้น และพยายามแก้ไขไปทุกระยะที่เห็นว่าผิด เจตยานั้นดีอยู่ แต่ความรู้เท่าไม่ถึงการณ์นั้นอาจมีได้ ควรสำรวมระวังต่อไปทุกกรณี เพราะความมีสติระวังตัวทุกโอกาสเป็นทางของนักปราชญ์” เพียงเท่านั้นก็หยุด และแสดงอาการยิ้มแย้มต่อพระเณรต่อไป ไม่มีใครจับพิรุณท่านได้เลย แล้วก็พาออกบิณฑบาตตามปกติ

คืนวันหลังก็ไม่ประชุมอีก เป็นแต่สั่งให้พากันประกอบความเพียร รวมเป็นเวลาสามคืนที่ไม่มีการประชุมอบรมธรรม พอดีกับระยะนั้นพระเณรกำลังกลัวท่านจะเทศน์เรื่องบ่อน้ำอยู่แล้ว ก็พอเหมาะกับการที่ท่านไม่สั่งให้ประชุม จนคืนที่สี่ถึงมีการประชุม เวลาประชุมก็ได้เอ่ยถึงเรื่องบ่อน้ำทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ให้เรื่องหายเงียบไปเลยตั้งนาน จนปรากฏว่าพระทั้งวัดลืมกันไปหมดแล้ว เรื่องถึงได้ไหลขึ้นมาอย่างไม่นึกไม่ฝัน และก็ไม่มีการกล่าวเล่าถวายให้ท่านทราบเลย เพราะต่างคนต่างปิดเงียบ ท่านเองก็ได้เคยไปที่บ่อซึ่งอยู่ห่างจากวัดนั้นเลย

เริ่มแรกก็แสดงธรรมอบรมทางภาคปฏิบัติไปเรื่อย ๆ อย่างธรรมดา พอแสดงไปถึงเหตุผลและความเคารพในธรรมในครูอาจารย์ ธรรมก็เริ่มกระจายไปถึงผู้มารับการศึกษาอบรม ว่าควรเป็นผู้หนักในเหตุผลซึ่งเป็นเรื่องของธรรมแท้ ไม่ควรปล่อยให้ความอยากที่คอยผลักดันอยู่ตลอดเวลาออกมาพ่นพ้านในวงปฏิบัติ จะมาทำลายธรรมอันเป็นแนวทางที่ถูกและเป็นแบบฉบับแห่งการดำเนินเพื่อความพ้นทุกข์ จะทำให้ทุกสิ่งที่มีงูปรารถนาเสียไปโดยลำดับ ธรรมวินัยหนึ่งคำพูดของครูอาจารย์หนึ่ง ที่เราถือเป็นที่เคารพไม่ควรฝ่าฝืน การฝ่าฝืนพระธรรมวินัยและการฝ่าฝืนคำครูอาจารย์เป็นการทำลายตัวเอง และเป็นการส่งเสริมนิสัยไม่ดีให้มีกำลังเพื่อทำลายตนและผู้อื่นต่อไปไม่มีทางสิ้นสุด บ่อน้ำมีใช้มีแต่ดินเหนียวล้วน ๆ แต่มีดินทรายอยู่ข้างล่างด้วย หากขุดลึกลงไปมากดินทรายจะพังลงไปก้นบ่อและจะทำให้ดินเหนียวขาดตกลงไปด้วย ดีไม่ดีทับหัวคนตายก็ได้จึงได้ห้ามมิให้พากันทำ

การห้ามมิให้ทำหรือการสั่งให้ทำในกิจใด ๆ ก็ตาม ได้พิจารณาก่อนแล้วทุกอย่างถึงได้สั่งลงไป ผู้มารับการอบรมก็ควรพิจารณาตามบ้าง บางอย่างก็เป็นเรื่องภายในโดยเฉพาะ ไม่จำเป็นต้อง

แสดงออกต่อผู้อื่นเสียจนทุกแง่ทุกมุม เท่าที่แสดงออกเพื่อผู้อื่นก็พอเข้าใจความมุ่งหมายดีพอ แต่ทำไมจึงไม่เข้าใจ เช่น อย่าทำสิ่งนั้น แต่กลับทำในสิ่งนั้น ให้ทำสิ่งนั้น แต่กลับไม่ทำในสิ่งนั้นดังนี้ เรื่องทั้งนี้มิใช่ไม่เข้าใจ ต้องเข้าใจกันแน่นอน แต่ที่เข้าไปอีกอย่างหนึ่งนั้น เป็นความตื้อตึงตามนิสัยที่เคยตื้อตึงต่อพ่อแม่มาแต่เป็นเด็กเพราะท่านเอาใจ นิสัยนั้นเลยติดตัวและฝังใจมาจนถึงชั้นพระชั้นเณร ซึ่งเป็นชั้นผู้ใหญ่เต็มที่แล้ว แล้วก็มาตื้อตึงต่อครูอาจารย์ต่อพระธรรมวินัยอันเป็นทางเสียหายเข้าอีก ความตื้อตึงในวัยและเพศนี้ ไม่ใช่ความตื้อตึงที่ควรได้รับอภัยและเอาใจเหมือนคราวเป็นเด็ก แต่ควรตำหนิอย่างยิ่ง ถ้าขึ้นตื้อตึงต่อไปอีกก็จะเป็นการส่งเสริมนิสัยไม่ดีนั้นให้ยิ่งขึ้น และควรได้รับสมัญญาว่า “พระธุดงค์หัวตื้อ” บริหารใช้สอยทุกชั้นที่เกี่ยวกับตัวก็ควรเรียกว่า บริหารของพระหัวตื้อไปด้วย

องค์นี้ก็ตื้อ องค์นั้นก็ตื้อ องค์โน้นก็มันและตื้อด้านกันทั้งวัด อาจารย์ก็ได้ลูกศิษย์หัวตื้ออะไรก็กลายเป็นเรื่องตื้อด้านไปเสียหมด โลกนี้เห็นจะแตก ศาสนาก็จะล่มจมแน่นอน แล้วก็แสดงเป็นเชิงถามว่า ใครบ้างที่ต้องการเป็นพระหัวตื้อและต้องการให้อาจารย์เป็นอาจารย์ของพระหัวตื้อ มีไหมในที่นี้ ถ้ามีพรุ่งนี้ให้พากันไปรีดไปขุดน้ำบ่ออีกให้ดินพังลงทับตาย จะได้ไปเกิดบนสวรรค์วิมานหัวตื้อ เพื่อชาวเทพทั้งหลายชั้นต่าง ๆ จะได้มาชมบารมีบ้างว่าเก่งจริง ไม่มีชาวเทพพวกไหนแม้ชั้นพรหมโลกที่เคยเห็นและเคยได้อยู่วิมานประหลาดเช่นนี้มาก่อน

จากนั้นก็แสดงอ่อนลงทั้งเสียงและเนื้อธรรม ทำให้ผู้ฟังเห็นโทษแห่งความตื้อตึงฝ่าฝืนของตนอย่างถึงใจ ผู้นั่งฟังอยู่ในขณะนั้นคล้ายกับสึมหายใจไปตาม ๆ กัน พอจบการแสดงธรรมและเลิกประชุมแล้ว ต่างก็ออกมาถามและยกโทษกันวุ่นวายไปว่า มีใครไปกราบเรียนท่านถึงได้เทศน์ขนาดหนัก ทำเอาผู้ฟังแทบสลบไปตาม ๆ กันในขณะนั้น ทุกองค์ต่างก็ปฏิเสธเป็นเสียงเดียวกันว่า ไม่มีใครกล้าไปกราบเรียน เพราะต่างก็กลัวว่าท่านจะทราบและถูกโดนเทศน์หนักอยู่แล้ว เรื่องก็เป็นอันผ่านไปโดยมิได้ต้นสายปลายเหตุ

ตามปกติ ท่านพระอาจารย์มั่นท่านมีความรู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับเหตุการณ์ต่าง ๆ มาแต่สมัยท่านจำพรรษาอยู่ถ้ำสาริกา จังหวัดนครนายกตลอดมา และมีความชำนาญกว้างขวางขึ้นเป็นลำดับจนแทบจะพูดได้ว่าไม่มีประมาณ เวลาปกติก็ดี ขณะเข้าประชุมฟังการอบรมก็ดี พระที่อยู่กับท่านซึ่งรู้เรื่องของท่านได้ดีต้องมีความระวังสำรวมจิตอย่างเข้มงวดกวดขันอยู่ตลอดไป จะเผลอตัวคิดไปต่าง ๆ นานาไม่ได้ เวลาเข้าประชุมความคิดเห็นนั้นต้องกลับมาเป็นกัณฑ์เทศน์ให้เจ้าของฟังอีกจนได้ ยิ่งขณะที่ท่านกำลังให้การอบรมอยู่ด้วยแล้วยิ่งเป็นเวลาที่สำคัญมากกว่าเวลาอื่นใด ทั้ง ๆ ที่แสดงธรรมอยู่ แต่ขณะที่หยุดหายใจ หรือหยุดเพื่อสังเกตการณ์อะไรที่สุดจะเดา เพียงขณะเดียวเท่านั้น ถ้ามีรายใดคิดปะปะออกนอกกลุ่มนอกทางไปบ้าง ขณะนั้นแลเป็นต้องได้เรื่อง และได้ยินเสียงเทศน์แปลก ๆ ออกมาทันที ซึ่งตรงกับความคิดที่ไม่มีสติรายนั้น ๆ เป็นแต่ท่านไม่ระบายรายชื่อออกมาอย่างเปิดเผยเท่านั้น แม้เช่นนั้นก็ทำให้ผู้คิดสะดุดใจในความคิดของตนทันทีและกลัวท่านมาก ไม่กล้าคิดแบบนั้นต่อไปอีก

กับเวลาออกบิณฑบาตตามหลังท่านนั้นหนึ่ง จะต้องระวัง ไม่เช่นนั้นจะได้ยินเสียงเทศน์เรื่องความคิดไม่ดีของตนในเวลาเข้าประชุมแน่นอน บางทีก็น่าอัปอายหมู่เพื่อนที่นั่งฟังอยู่ด้วยกันหลายท่านซึ่งได้ยินแต่เสียงท่านเทศน์ระบุเรื่องความคิด แต่มิได้ระบุตัวผู้คิด ผู้ถูกเทศน์แทบมุดดิน

ให้จมหายหน้าไปเลยก็มี เพราะบางครั้งเวลาได้ยินท่านเทศน์แบบนั้น ทำให้ผู้นั่งฟังอยู่ด้วยกันหลายท่านต่างหันหน้ามององค์นั้นซ้ำเลื่องดองคี่ เพราะไม่แน่ใจว่าเป็นองค์ไหนแน่ที่ถูกเทศน์เรื่องนั้นอยู่ขณะนั้น บรรดาพระเถระจำนวนมากรู้สึกจะมีนิสัยคล้ายคลึงกัน พอโดนเจ็บ ๆ ออกมาแล้วแทนที่จะเสียใจหรือโกรธ พอพ้นเขตตัดสันดานออกมาต่างแสดงความยิ้มแย้มขบขันพอใจ และไต่ถามซึ่งกันและกันว่า วันนี้โดนใคร? วันนี้โดนใคร?

แต่น่าชมเชยอยู่อย่างหนึ่ง ที่พระท่านมีความสัจย์ซื่อต่อความคิดผิดของตัวเองและต่อเพื่อนฝูง ไม่ปกปิดไว้เฉพาะตัว พอมีผู้ถาม จะเป็นองค์ใดก็ตามที่คิดผิดท่านเทศน์นั้น องค์นั้นต้องสารภาพตนทันทีว่า วันนี้โดนผมเอง เพราะผมมันดื้อไม่เข้าเรื่องไปหาญคิดเรื่อง..... ทั้งที่ตามปกติก็รู้อยู่ว่าจะโดนเทศน์ถ้าชินคิดอย่างนั้น แต่พอไปเจอเข้ามันลืมเรื่องที่เคยกลัวเสียสิ้น มีแต่เรื่องกล้าแบบบ้า ๆ บอ ๆ ออกมาทำเดี่ยว ที่ท่านเทศน์นั้นสมควรอย่างยิ่งแล้ว จะได้ตัดสันดานเราที่คิดไม่ดีเสียที

ต้องขออภัยจากท่านผู้อ่านมาก ๆ ที่บางเรื่องผู้เขียนก็ไม่สะดวกใจที่จะเขียน แต่เรื่องที่ว่าไม่สะดวกก็มีผู้ก่อไว้แล้ว พอให้เกิดปัญหาหากลิ่นไม่ได้คายไม่ออกขวางอยู่ในคอติ ๆ นี้เอง ถ้าได้ระบายออกตามความจริงก็น่าจะเป็นธรรม เหมือนพระท่านแสดงอาบัติ ก็เป็นวิธีที่ทำให้หมดโทษหมดกังวล ไม่กำเริบต่อไป จึงขอเรียนเป็นบางตอนพอเป็นข้อคิดจากทั้งท่านผู้เป็นเจ้าของเรื่องทั้งท่านผู้ชำระเรื่อง ทั้งพวกเราผู้มีหัวใจที่อาจมีความคิดอย่างนั้นบ้าง

โดยมากนักบวชและนักปฏิบัติที่โดนเทศน์เจ็บ ๆ อยู่บ่อย ๆ ก็เนื่องจากอายตนะภายนอกคือ รูป เสียง เป็นต้น ที่เป็นวิสภาพต่อกันนั่นเอง มากกว่าเรื่องอื่น ๆ ต้นเหตุที่ถูกเทศน์โดยมากก็เวลาบิณฑบาต ซึ่งเป็นกิจจำเป็นของพระ จะละเว้นมิได้ เวลาไปก็ต้องเจอ เวลาเจอก็ต้องคิดไปต่าง ๆ บางรายพอเจอเข้าเกิดความรักชอบ ความคิดกลายเป็นงงจักรไปโดยไม่รู้สึกตัว นี่แลคือต้นเหตุสำคัญที่จุดลางใจให้คิดออกไปนอกกลุ่มนอกทาง ทั้งที่ไม่อยากจะเป็นเช่นนั้น พอได้สติจึงกลับมาได้ ตกตอนเย็นมาก็โดนเทศน์ แล้วพยายามทำความเข้าใจต่อไป พอวาระต่อไปก็ไปเจอเอาของดีเข้าอีก ทำให้แผลกำเริบขึ้นอีก ขากลับมาวัดก็โดนยาเม็ดขานเด็ด ๆ ใส่แผลเข้าอีก คือโดนเทศน์นั่นเอง ถ้าองค์นี้ไม่โดนของดี แต่องค์นั้นก็โดนเข้าจนได้ เพราะพระเถระมีมากต่อมาก และต่างองค์ก็มีแผลเครื่องรับของแสงด้วยกัน ฉะนั้น จึงไปโดนแต่ของดีมาจนไม่ชนะจะหลบหลีกเลี่ยง พอมมาถึงวัดและสัจจะหวั่นก็โดนเทศน์จากท่านเข้าอีก

ธรรมดาความคิดของคนมีกิเลสก็ต้องมีคิดไปต่าง ๆ ดีบ้างชั่วบ้าง ท่านเองก็ไม่ใช่นักดูดำไปเสียทุกขณะจิตที่คิด ที่ท่านดำหนึ่ก็คือสิ่งที่ท่านอยากให้เกิด เช่น คิดอรรถกถาธรรมด้วยสติปัญญาเพื่อหาทางปลดปล่อยตนออกจากทุกข์ อันเป็นความคิดที่ถูกทางและเบาใจแก่ผู้อบรมสั่งสอนนั้นไม่ค่อยชอบคิดกัน แต่ชอบไปคิดในสิ่งที่ไม่อยากให้เกิด จึงโดนเทศน์กันอยู่เสมอแทบทุกคืน เพราะผู้ทำให้ท่านต้องเทศน์บ่อย ๆ มีมาก

ทั้งนี้กล่าวถึงความรู้ความละเอียดแห่งปริตติวิชชา คือการกำหนดรู้ผู้อื่นของท่านพระอาจารย์มั่น ว่าท่านรู้และสามารถจริง ๆ ส่วนความคิดที่น่าดำหนึ่ก็มีได้เป็นขั้นด้วยเจตนาจะสั่งสมของผู้คิด หากแต่เป็นขั้นเพราะความเผอเรอที่สติตามไม่ทันเป็นบางครั้งเท่านั้น แม้เช่นนั้นในฐานะที่ท่านเป็นอาจารย์ผู้คอยให้ความรู้ความฉลาดแก่ลูกศิษย์ เมื่อเห็นว่าไม่เหมาะสมก็รีบเตือน

เพื่อผู้นั้นจะได้สติและเข็ดหลาบแล้วระวังสำรวมต่อไป ไม่หลวมตัวคิดอย่างนั้นอีก จะเป็นทางเบิกกว้างเพื่อความเสียหายต่อไป เพราะความคิดซ้าซากเป็นเครื่องส่งเสริม

การสั่งสอนพระ รู้สึกว่าท่านสั่งสอนละเอียดถี่ถ้วนมาก ศิลที่เป็นฝ่ายวินัยท่านก็สอนละเอียด สมาธิและปัญญาที่เป็นฝ่ายธรรมท่านยิ่งสอนละเอียดลออมาก แต่ปัญญาชั้นสูงสุดจะเขียนลงข้างหน้าตามประวัติท่านที่บำเพ็ญธรรมชั้นสูงขึ้นไปเป็นลำดับ ส่วนสมาธิทุกชั้นและปัญญาชั้นกลาง ท่านเริ่มมีความชำนาญมาแล้วจากถ้ำสาริกา นครนายก พอมาฝึกซ้อมอยู่ทางภาคอีสานนานพอควรก็ยิ่งมีความชำนาญยิ่งขึ้น ฉะนั้น การอธิบายสมาธิทุกชั้นและวิปัสสนาชั้นกลางแก่พระเถระ ท่านจึงอธิบายได้อย่างคล่องแคล่วมาก ไม่มีการเคลื่อนคลาดจากหลักสมาธิปัญญาที่ถูกต้องเลย ผู้รับการอบรมได้ฟังอย่างถึงใจทุกชั้นของสมาธิและปัญญาชั้นกลาง

สมาธิท่านรู้สึกแปลกและพิสดารมาก ทั้งฌณิกสมาธิ อุปจารสมาธิ และอัปปนาสมาธิ คือขณะจิตรวมเป็นฌณิกสมาธิแล้วตั้งอยู่ได้ขณะเดียว แต่มิได้ถอนออกมาเป็นจิตธรรมดา หากแต่ถอนออกมาสู่อุปจารสมาธิ แล้วออกสู่สิ่งต่าง ๆ ไม่มีประมาณ บางครั้งเกี่ยวกับพวกภูตผี เทวบุตร เทวธิดา พญานาคต่าง ๆ นัยภพันภูมิได้ที่มาเกี่ยวข้องกับสมาธิประเภทนี้ ซึ่งท่านใช้รับแขก จำพวกมีรูปไม่ปรากฏด้วยตา มีเสียงไม่ปรากฏด้วยหูมาเป็นประจำ บางครั้งจิตก็เหาะลอยออกจากกายแล้วเที่ยวชมสวรรค์วิมานและพรหมโลกชั้นต่าง ๆ และลงไปเที่ยวดูภพภูมิของสัตว์นรกที่กำลังเสวยกรรมมีประเภทต่างกันอยู่ที่ที่ทรมาณต่าง ๆ กันตามกรรมของตน

คำว่าขึ้นลงตามคำสมมุติที่โลกนำมาใช้กันตามกิริยาของกายซึ่งเป็นอวัยวะหยาบนั้น ผิดกับกิริยาของจิตซึ่งเป็นของละเอียดอยู่มากจนกลายเป็นคนละโลกเอาเลย คำว่าขึ้นหรือลงของกายรู้สึกเป็นประโยชน์พยายามอย่างเอาจริงเอาจัง แต่จิตถ้าใช้กิริยาแบบกายบ้างว่าขึ้นหรือลงก็สักแต่ว่าเท่านั้น แต่มิได้เป็นประโยชน์พยายามว่าจิตขึ้นหรือลงเลย คำว่าสวรรค์ พรหมโลก และนิพพาน อยู่สูงขึ้นไปตามลำดับแห่งความละเอียดของชั้นนั้น ๆ ก็ดี คำว่านรกอยู่ต่ำลงไปตามลำดับของความต่ำแห่งภูมิและผู้มีกรรมต่าง ๆ กันก็ดีนี้ เรานำด้านวัตถุเข้าไปวัดกับนามธรรมเหล่านั้นต่างหาก นรก สวรรค์ เป็นต้น จึงมีต่ำสูงไปตามโลก

เราพอเทียบกันได้บ้าง เช่น นักโทษทั้งลหุโทษและครุโทษที่อยู่ในเรือนจำอันเดียวกัน ซึ่งตั้งอยู่ในที่ที่มนุษย์ผู้ไม่มีโทษทัณฑ์อะไรอยู่กัน ในนักโทษทั้งสองชนิดไม่มีการขึ้นลงต่างกันได้ตรงไหนบ้างเลย เพราะอยู่ในเรือนจำอันเดียวกันและไม่มีการขึ้นลงต่างกับมนุษย์ผู้ไม่มีโทษอีกด้วย เพราะเรือนจำหรือตะรางอันเป็นที่อยู่ของนักโทษทุกชนิดอยู่กัน กับสถานที่ที่มนุษย์อยู่กัน มันเป็นแผ่นดินอันเดียวกัน บ้านเมืองอันเดียวกัน เป็นแต่แยกเป็นเอกเทศกันอยู่คนละส่วนเท่านั้น เมื่อต่างคนต่างมีชาติหุดี ทั้งลหุโทษครุโทษและมนุษย์ผู้ปราศจากโทษ ต่างก็มองเห็นได้ยินและรู้เรื่องของกันได้อย่างธรรมดาทั่ว ๆ ไป ไม่เป็นปัญหาเหมือนระหว่างพวกนรกกับเทวดา ระหว่างเทวดากับพรหม และระหว่างพวกเทพฯ ทุกชั้นกับสัตว์นรกทุกภูมิและระหว่างสัตว์นรกทุกภูมิและเทวดาพรหมทุกชั้นกับพวกมนุษย์ที่ไม่รู้เรื่องของกันเอาเลย

แม้กระแสน้ำใจของทุก ๆ จำพวกจะส่งประสานผ่านภูมิที่อยู่ของกันและกันอยู่ตลอดเวลา แต่ก็เหมือนไม่ได้ผ่านและเหมือนไม่มีอะไรมีอยู่ในโลก นอกจากเราคนเดียวที่รู้เรื่องของตัวเองเท่านั้น จะรับรองตนได้ว่า การมีอยู่ในโลก เพียงใจที่มีอยู่กับทุกคนตลอดสัตว์ก็ยังไม่สามารถ

รู้เรื่องความคิดดีชั่วของกันและกันได้ ถ้าจะปฏิเสธว่าใจของคนและสัตว์ไม่มี และถ้ามีทำไมไม่รู้ไม่เห็นใจเรื่องใจกันบ้าง ดังนี้ ก็พอจะปฏิเสธได้ถ้าจะเป็นความจริงตามคำปฏิเสธ แต่จะปฏิเสธวันยังค่ำก็คงผิดไปทั้งวัน เพราะปกติคนและสัตว์ที่ยังครองตัวอยู่ย่อมมีใจด้วยกันทุกราย แม้จะรู้ไม่เห็นความคิดของกันก็ปฏิเสธไม่ได้ว่า ใจไม่มีในร่างที่เราไม่สามารถมองเห็นและได้ยิน สิ่งละเอียดที่สุดวิสัยของตาจะรับรู้ได้ในโลกแห่งสัตว์ทั้งหลาย ก็คงขึ้นอยู่กับความสามารถของแต่ละราย ไม่ขึ้นกับสิ่งที่มีอยู่เป็นอยู่จะปกปิดตัวเอง

คำว่าสวรรค์และพรหมโลกชั้นนั้น ๆ สูงขึ้นไปเป็นลำดับนั้น ก็มีได้สูงขึ้นแบบบ้านที่มีหลายชั้นซึ่งเป็นด้านวัตถุ ดังที่รู้ ๆ กันที่จะต้องใช้บันไดหรือลิฟท์ขึ้นไปเป็นชั้น ๆ หากสูงแบบนามธรรม ชั้นแบบนามธรรม ด้วยนามธรรม คือใจดวงมีสมรรถภาพภายในตัว เพราะกรรมดีคือกุศลกรรม คำว่านรกต่ำก็มีได้ต่ำแบบลงเหวลงบ่อ แต่ต่ำแบบนามธรรม ลงแบบนามธรรม และดูด้วยนามธรรม คือดวงใจมีความสามารถภายในตัว แต่ผู้ลงไปเสวยกรรมของตนต้องไปด้วยอำนาจกรรมชั่วที่พาให้เป็นไปทางตรงกันข้าม อยู่รับความทุกข์ทรมานก็อยู่ด้วยกรรมพาให้อยู่จนกว่าจะพ้นโทษ เหมือนคนติดคุกตระวางตามกำหนดเวลา เมื่อพ้นโทษก็ออกจากคุกตระวางไปจะนั้น

ส่วนอุปจารสมาธิของท่านรู้สึกเริ่มเกี่ยวพันกันกับขณิกสมาธิมาแต่เริ่มแรกปฏิบัติ เพราะจิตท่านเป็นจิตที่ว่องไวผาดโผนมาดั้งเดิม เวลารวมลงเพียงขณะเดียวที่เรียกว่าขณิกสมาธิ ก็เริ่มออกที่รับรู้เห็นสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่ในวงของอุปจาระ จนกระทั่งท่านมีความชำนาญและบังคับให้อยู่กับที่หรือให้ออกรู้เหตุการณ์ต่าง ๆ ก็ได้แล้ว จากนั้นท่านต้องการจะปฏิบัติต่อสมาธิประเภทใดก็ได้สะดวกตามต้องการ คือจะให้เป็น ขณิกะแล้วเลื่อนออกมาเป็นอุปจาระเพื่อรับรู้สิ่งต่าง ๆ หรือจะให้รวมสงบลงถึงฐานสมาธิอย่างเต็มที่ ที่เรียกว่าอัปปนาสมาธิ แล้วพักอยู่ในสมาธินั้นตามต้องการก็ได้

อัปปนาสมาธิเป็นสมาธิที่สงบละเอียดแนบแน่นและเป็นความสงบสุขอย่างพอตัว ผู้ปฏิบัติจึงมีทางติดสมาธิประเภทนี้ได้ ท่านพระอาจารย์มั่น ท่านเล่าว่า ท่านเคยติดสมาธิประเภทนี้บ้างเหมือนกัน แต่ท่านเป็นนิสัยปัญญาจึงหาทางออกได้ ไม่นอนใจและติดอยู่ในสมาธิประเภทนี้นาน ผู้ติดสมาธิประเภทนี้ทำให้เนิ่นช้าได้เหมือนกัน ถ้าไม่พยายามคิดค้นทางปัญญาต่อไป นักปฏิบัติที่ติดอยู่ในสมาธิประเภทนี้มีเยอะเยอะ เพราะเป็นสมาธิที่เต็มไปด้วยความสุข ความเยื่อใยและอ้อยอิ่งน่าอาลัยเสียดายอยู่มาก ไม่คิดอยากแยกตัวออกไปทางปัญญาอันเป็นทางถอนกิเลสทั้งหมด ถ้าไม่มีผู้ฉลาดมาตักเตือนด้วยเหตุผลจริง ๆ จะไม่ยอมถอดถอนตัวออกมาสู่ทางปัญญาเอาเลย

เมื่อจิตติดอยู่ในสมาธิประเภทนี้นานไป อาจเกิดความสำคัญตนไปต่าง ๆ ได้ เช่น สำคัญว่านิพพานความสิ้นทุกข์ก็ต้องมีอยู่ในจุดแห่งความสงบสุขนี้ หากมีอยู่ในที่อื่นใดไม่ดังนี้ ความจริงจิตที่รวมตัวเข้าเป็นจุดเดียวจนรู้เห็นจุดของจิตได้อย่างชัดเจน และรู้เห็นความสงบสุขประจักษ์ใจในสมาธิขั้นอัปปนานี้ เป็นการรวมกิเลสภพชาติอยู่ในจิตดวงนั้นด้วยในขณะเดียวกัน ถ้าไม่ใช้ปัญญาเป็นเครื่องบุกเบิกทำลาย ก็มีหวังตั้งภพชาติอีกต่อไปโดยไม่ต้องสงสัย ฉะนั้น ผู้ปฏิบัติในสมาธิขั้นใดก็ตาม ปัญญาจึงควรมีแอบแฝงอยู่เสมอตามโอกาสที่ควร เฉพาะอัปปนาสมาธิด้วยแล้วควรใช้ปัญญาเดินหน้อย่างยิ่ง ถ้าไม่อยากรู้ยากเห็นจิตที่มีเพียงความสงบสุขอยู่อย่างเดียว ไม่มี ความฉลาดรอบตัวเลยเท่านั้น

ท่านพระอาจารย์มั่น นับแต่ท่านกลับมาทางภาคอีสานเที่ยวนี้ ท่านชำนาญในปัญญาชั้นกลางมากจริงอยู่ เพราะผู้ก้าวขึ้นสู่ภูมิธรรมชั้นสาม คือพระอนาคามี ต้องนับว่ามีปัญญาชั้นกลางอย่างพอตัว ไม่เช่นนั้นจะพิจารณาภูมิธรรมชั้นนั้นไม่ได้ การก้าวขึ้นสู่ภูมิธรรมชั้นนี้ต้องผ่านกายคตาสติ ทั้งสภาวะความเห็นว่ากายเป็นของสวยงาม ทั้งสภาวะความเห็นว่ากายเป็นของไม่สวยงามไปด้วยปัญญา มิได้ติดอยู่ โดยจิตแยกสภาวะและอสุภะออกจากด้วยปัญญา แล้วก้าวผ่านไปในท่ามกลางคือมัชฌิมาตรงกลาง ได้แก่วางสภาวะและอสุภะต่อกัน หมดความสงสัยและเยื่อใยในธรรมทั้งสองนั้นอันเป็นเพียงทางเดินผ่านเท่านั้น การพิจารณาถึงขั้นที่ว่านี้จัดว่าเพียงผ่านไปได้ ถ้าเทียบการสอบไล่ก็เพียงได้คะแนนตามกฎที่ตั้งไว้เท่านั้น ยังมีได้คะแนนสูงและสูงสุดในชั้นนั้น ผู้บรรลุธรรมถึงระดับนี้แล้ว จำต้องฝึกซ้อมปัญญาเพื่อความชำนาญละเอียดขึ้นไปจนเต็มภูมิของธรรมชั้นนั้น ที่เรียกว่าอนาคามีเต็มภูมิ ถ้าตายในขณะที่นั้นก็ไปเกิดในชั้นนอกนิชราพรหมโลกชั้นที่ห้าทันที ไม่ต้องเกิดในพรหมโลกสี่ชั้นต่ำนั้น

ท่านพระอาจารย์มั่นท่านเล่าว่า ท่านเคยติดอยู่ในภูมินี้มานานเอาการอยู่ เพราะไม่มีผู้คอยให้อุปายใด ๆ เลย ต้องลูปคลำกันอย่างระมัดระวังมาก กลัวจะผิดพลาด เพราะทางไม่เคยเดิน เท่าที่สังเกตรู้ตลอดมา เวลาสติปัญญาละเอียด ธรรมละเอียด ส่วนกิเลสที่จะทำให้หลงก็ละเอียดไปตาม ๆ กัน จึงเป็นความลำบากอยู่ไม่น้อยในธรรมแต่ละขั้นกว่าจะผ่านไปได้ ท่านเล่า นำอัครจริย์เหลือประมาณ อดุสำหรับคลำไม้ค้ำค้ำและขวากหนามโดยมิได้รับคำแนะนำจากใคร นอกจากธรรมในคัมภีร์เท่านั้น กว่าจะผ่านพ้นไปได้และมาเมตตาสั่งสอนพวกเรา ก็อดที่จะระลึกถึงความทุกข์อย่างมหันต์ของท่านมิได้ เวลากำลังบุกป่าฝ่าดงไปองค์เดียว

มีโอกาสดี ๆ ท่านเล่าถึงการบำเพ็ญของท่านให้ฟัง ที่น้ำสมเพชเวทนาท่านนักหนา ผู้เขียนเองเคยนำตำราสองครั้งด้วยความเห็นทุกข์ไปตามเวลาท่านลำบากมากในการบำเพ็ญ และด้วยความอัครจริย์ในธรรมที่ท่านเล่าให้ฟัง ซึ่งเป็นธรรมละเอียดลึกซึ้ง จนเกิดความคิดขึ้นมาว่า เรานี้จะพอมีवासนาบารมีแค่นี้บ้างหนอ พอจะถูกละเลียดคลานไปกับท่านได้เพียงใดหรือไม่มีก็มิในบางขณะ ตามประสาของปุถุชนอย่างนั้นเอง แต่คำพูดท่านเป็นเครื่องปลุกประสาทให้ตื่นตัวตื่นใจได้ดีมาก นี่แลเป็นเครื่องพยุ่งความเพียรไม่ให้ลดละเพื่ออนาคตของตนตลอดมา ท่านเล่าว่า พอแรงความเพียรทางปัญญาเข้ามากที่ไร ยิ่งทำให้จิตใจจัดจางออกจากหมู่คณะมากขึ้น และกลับดูดีเต็มทางความเพียรมากเข้าทุกที ทั้งที่ทราบเรื่องของตัวเองมาโดยลำดับว่ากำลังของเรายังไม่พอ แต่ก็จำต้องอยู่รออบรมหมู่คณะพอให้มีหลักฐานทางใจบ้าง

ทราบว่าท่านจำพรรษาที่จังหวัดนครพนมหลายปี ตามแถบหมู่บ้านสามผง อำเภอศรีสงคราม ถ้าจำไม่ผิดก็ราว ๓-๔ ปี ที่บ้านห้วยทราย ซึ่งตั้งอยู่เขตอำเภอคำชะอี จังหวัดเดียวกัน ๑ ปี แถบหมู่บ้านห้วยทราย บ้านคำชะอี หนองสูง โคกกลาง เหล่านี้มีภูเขามาก ท่านชอบพักอยู่แถบนี้มาก ที่เขาผักกูดซึ่งอยู่ใกล้หมู่บ้านแถบนั้น ท่านว่าเทวดาก็ชุม เสือกก็ชุมมาก ตอนกลางคืนเสือกมาเที่ยวรอบ ๆ บริเวณที่ท่านพักอยู่ เทวดาก็ชอบมาฟังธรรมท่านบ่อยเช่นกัน กลางคืนเสียงเสือกโคร่งใหญ่กระหึ่มอยู่ใกล้ ๆ กับที่พักท่าน บางคืนมันกระหึ่มพร้อมกันที่หลาย ๆ ตัว เสียงสนั่นหวั่นไหวไปทั่วทั้งป่า เสียงมันร้องรับกันเหมือนเสียงคนร้องหากันนี่เอง ทางโน้นก็ร้อง ทางนี้ก็ร้อง

กระหึ่มรับกันเป็นพัก ๆ ทีละหลาย ๆ ตัวน่ากลัวมาก พระเณรบางคนไม่ได้หลับนอนกันเลย กลัวเสื่อจะมาฉวยไปกิน

ท่านฉลาดหาอุบายพูดแปลก ๆ ให้พระเณรกลัวเสื่อ เพื่อจะได้พากันขยันทำความเพียร โดยพูดว่า ใครซี้เกียจทำความเพียรระวังให้ดีนะ เสื่อในเขาลูกนี้ชอบพระเณรที่ซี้เกียจทำความเพียรนัก กินก็อร่อยดี ใครไม่อยากเป็นอาหารอร่อยของมันต้องขยัน ใครขยันทำความเพียร เสื่อกลัวและไม่ชอบเอาเป็นอาหาร พอพระเณรได้ยินดังนั้น ต่างก็พยายามทำความเพียรกัน แม้เสื่อกำลังกระหึ่มอยู่รอบ ๆ ก็จำต้องฝืนออกไปเดินจงกรมแบบสละตายทั้งที่กลัว ๆ เพราะเชื่อคำท่านว่าใครซี้เกียจเสื่อจะมาเอาไปเป็นอาหารอันอร่อยของมัน เพราะที่อยู่นั้นมีได้เป็นกุฎีเหมือนวัดทั่ว ๆ ไป แต่เป็นร้านเล็ก ๆ พอหมกตัวเวลาหลับนอนเท่านั้น และเตี้ย ๆ ด้วย เพื่อเสื่อนึกหิวขึ้นมาและโอดมาเอาไปกินต้องเสียทำให้มันจริง ๆ เพราะฉะนั้น พระท่านถึงกลัวและเชื่อคำของท่านอาจารย์

ท่านเล่าให้ฟังก็น่ากลัวด้วย ว่าบางคนเสื่อโครงใหญ่เข้ามาถึงบริเวณที่พระพักอยู่ก็มี แต่ก็ไม่ทำอะไร เป็นเพียงเดินผ่านไปเท่านั้น ตามปกติท่านก็ทราบอยู่แล้วว่าเสื่อไม่กล้ามาทำอะไรได้ ท่านว่าเทวดารักษาอยู่ตลอดเวลา คือเวลาเทวดาลงมาเยี่ยมฟังเทศน์ท่าน เขาบอกกับท่านว่า เขาพากันอารักขาไม่ให้มีอะไรมารบกวนและทำอันตรายได้ และขออาราธนาท่านให้พักอยู่ที่นั่นนาน ๆ ฉะนั้น ท่านจึงหาอุบายพูดให้พระเณรกลัวและสนใจต่อความเพียรมากขึ้น เสื่อเหล่านั้นก็รู้สึกจะทราบที่บริเวณท่านพักอยู่เป็นสถานที่เย็นใจ พวกสัตว์เสื่อต่าง ๆ ไม่ต้องระวังอันตรายจากนายพราน เพราะตามปกติชาวบ้านทราบว่าท่านไปพักอยู่ที่ใด เขาไม่กล้าไปเที่ยวล่าเนื้อที่นั่น เขาบอกว่าการกลัวเป็นบาป และกลัวปีนจะระเบิดทั้งลากล้องใส่มือเขาตายขณะยิงสัตว์ในที่ใกล้บริเวณนั้น

สิ่งที่แปลกอยู่อย่างหนึ่งก็คือ เวลาท่านไปพักอยู่ ณ สถานที่ใด ซึ่งเป็นแหล่งที่เสื่อชุม ๆ ที่นั่นแม้ปกติเสื่อจะเคยมาเที่ยวหากัดตัวควายกินเป็นประจำตามหมู่บ้านแถบนั้น แต่ก็เลิกพากันไปไม่ทราบว่ามันไปเที่ยวหากินกันที่ไหน เรื่องนี้ท่านเองก็เคยเล่าให้ฟัง และชาวบ้านหลายหมู่บ้านที่ท่านเคยไปพักอยู่ก็เคยเล่าให้ฟังเหมือนกัน ว่าเสื่อไม่ไปทำอันตรายสัตว์เลี้ยงเขาเลย น่าอัศจรรย์มากดังนี้ ยังมีข้อแปลกอยู่อีกอย่างหนึ่งคือเวลาพวกเทวดามาเยี่ยมฟังเทศน์ ท่านหัวหน้าเทวดาเล่าว่า ท่านมาพักอยู่ที่นี้ทำให้พวกเทวดาสบายใจไปทั่วกัน เทวดามีความสุขมากผิดปกติ เพราะกระแสเมตตากรุณาท่านแผ่กระจายครอบทั่วฟ้าอากาศและแผ่นดินไปหมด กระแสเมตตากรุณาท่านเป็นกระแสที่บอกไม่ถูกและอัศจรรย์มาก ไม่มีอะไรเหมือนเลยดังนี้ แล้วพูดต่อไปว่า ฉะนั้นท่านพักอยู่ที่ไหน พวกเทวดาต้องทราบกันจากกระแสธรรมที่แผ่ออกจากองค์ท่านไปทุกทิศทุกทาง แม้เวลาท่านแสดงธรรมแก่พระเณรและประชาชน กระแสเสียงท่านก็สะท้อนไปหมดทั้งเบื้องบน เบื้องล่าง ไม่มีขอบเขต ใครอยู่ที่ไหนก็ได้เห็นได้ยิน นอกจากคนตายแล้วเท่านั้นจะไม่ได้ยิน ตอนนี้ต้องขออภัยท่านผู้อ่านมาก ๆ อีกด้วย

จะได้เชิญอาราธนาคำพูดระหว่างท่านพระอาจารย์กับพวกเทวดาสันทนาการ มาลงอีกเล็กน้อย ส่วนจะจริงหรือเท็จก็เขียนตามที่ได้ยินได้ฟังมา ท่านย้อนถามเขาบ้างว่า ก็มนุษย์ไม่เห็นได้ยินกันบ้าง ถ้าว่าเสียงเทศน์สะท้อนไปไกลดังที่วานั้น หัวหน้าเทพฯ รับผิดชอบต่อท่านทันทีว่า ก็มนุษย์เขาจะรู้เรื่องอะไรและสนใจกับศีลกับธรรมอะไรกันท่าน ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจของเขา เขา

เอาไปใช้ในทางบาปทางกรรมและชนนรกมาทับถมตัวตลอดเวลา นับแต่วันเขาเกิดมาจนกระทั่งเขาตายไป เขามีได้สนใจกับศีลกับธรรมอะไรเท่าที่ควรแก่ภูมิของตนหรือท่าน มีน้อยเต็มทีผู้ที่สนใจจะนำตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ไปทำประโยชน์ คือศีลธรรม ชีวิตเขาก็มีน้อยนิดเดียว ถ้าเทียบกันแล้วมนุษย์ตายคนละก็ลิบก็ร้อยครั้ง เทวดาที่อยู่ภาคพื้นแม่เพียงรายหนึ่งก็ยังไม่ตายกันเลย ไม่ต้องพูดถึงเทวดาบนสวรรค์ชั้นพรหมซึ่งมีอายุยืนนานกันเลย

มนุษย์จำนวนมากมีความประมาทมาก ที่มีความไม่ประมาทมีน้อยเต็มที มนุษย์เองเป็นผู้รักาศาสนา แต่แล้วมนุษย์เสียเองไม่รู้จักศาสนา ไม่รู้จักศีลธรรมซึ่งเป็นของดีเยี่ยม มนุษย์คนใดซื่อก็ยังรู้จักแต่จะทำชั่วอย่างเดียว เขายังแต่ลมหายใจเท่านั้นพอเป็นมนุษย์อยู่กับโลกเขา พอลมหายใจขาดไปเท่านั้น เขาก็จมไปกับความชั่วของเขาทันทีแล้ว เทวดาก็ได้ยินทำไมจะไม่ได้ยิน ปิดไม่อยู่ เวลามนุษย์ตายแล้วนิมนต์พระท่านมาสาธยายธรรมกุสลา อัมมาให้คนตายฟัง เขาจะเอาอะไรมาฟังสำหรับคนชั่วขนาดนั้น พอแต่ตายลงไปกรรมชั่วก็มัดดวงวิญญาณเขาไปแล้ว เริ่มแต่ขณะสิ้นลมหายใจ จะมีโอกาสมาฟังเทศน์ฟังธรรมได้อย่างไร แม้ขณะที่เขายังมีชีวิตอยู่ก็ไม่สนใจอยากฟังเทศน์ฟังธรรม นอกจากคนที่ยังเป็นอยู่เท่านั้น พอฟังได้ถ้าสนใจอยากฟัง แต่เขามีได้สนใจฟังหรือท่าน

ท่านไม่สังเกตดูเขาบ้างหรือ เวลาพระท่านสาธยายธรรมกุสลา อัมมาให้ฟัง เขาสนใจฟังเมื่อไร ศาสนามิได้ถึงใจมนุษย์เท่าที่ควรหรือท่าน เพราะเขาไม่สนใจกับศาสนา สิ่งที่เขารักชอบที่สุดนั้น มันเป็นเรื่องที่ต่ำทรามที่สัตว์เดรัจฉานบางตัวก็ยังไม่อยากชอบ นั่นแหละเป็นสิ่งที่มนุษย์ที่ไม่ชอบศาสนาชอบมากกว่าสิ่งอื่นใด และชอบแต่ไหนแต่ไรมา ทั้งชอบแบบไม่มีวันเบื่อไม่รู้จักเบื่อเอาเลย ขณะจะขาดใจยังชอบอยู่เลยท่าน พวกเทวดารู้เรื่องของมนุษย์ได้ดีกว่ามนุษย์จะมาสนใจเรื่องของพวกเทวดาเป็นไหน ๆ มีท่านนี้แหละเป็นพระวิเศษ รู้ทั้งเรื่องมนุษย์ ทั้งเรื่องเทวดา ทั้งเรื่องสัตว์นรก สัตว์ก็ประเภทท่านรู้ได้ดีกว่าเป็นไหน ๆ ฉะนั้น พวกเทวดาทั้งหลายจึงยอมตนลงกราบไหว้ท่าน

พอหัวหน้าเทวดาพูดจบลง ท่านพระอาจารย์มั่นก็พูดเป็นเชิงปริกษาว่า เทวดาเป็นผู้มีตาทิพย์หูทิพย์แลเห็นได้ไกล ฟังเสียงได้ไกล รู้เรื่องดีชั่วของชาวมมนุษย์ได้ดีกว่ามนุษย์จะรู้เรื่องของตัว และรู้เรื่องของพวกมนุษย์ด้วยกัน จะไม่พอมิทางเตือนมนุษย์ให้รู้สึกสำนึกในความผิดถูกที่ตนทำได้บ้างหรือ อาตมาเข้าใจว่าจะได้ผลดีกว่ามนุษย์ด้วยกันตักเตือนกันสั่งสอนกัน จะพอมิทางได้บ้างไหม หัวหน้าเทวดาตอบท่านว่า เทวดายังไม่เคยเห็นมนุษย์มีที่ร้ายพอจะมีใจเป็นมนุษย์สมบูรณ์เหมือนอย่างพระคุณเจ้า ซึ่งให้ความเมตตาแก่ชาวเทพฯ และชาวมมนุษย์ตลอดมาเลย พอที่เขาจะรับทราบว่าเป็นโลกนี้มีสัตว์ชนิดต่าง ๆ หลายต่อหลายจำพวกอยู่ด้วยกัน ทั้งที่เป็นภพหยาบ ทั้งที่เป็นภพละเอียด ซึ่งมนุษย์จะยอมรับว่าเทวดาประเภทต่าง ๆ มีอยู่ในโลก และสัตว์อะไร ๆ ที่มีอยู่ในโลกก็ همینก็แสนประเภทว่ามีจริงตามที่สัตว์เหล่านั้นมีอยู่

เพราะนับแต่เกิดมามนุษย์ไม่เคยเห็นสิ่งเหล่านี้มาแต่พ่อแม่แต่ปู่ย่าตายาย แล้วมนุษย์จะมาสนใจอะไรกับเทวดาเล่าท่าน นอกจากเห็นอะไรผิดสังเกตบ้าง จริงหรือไม่จริงไม่คำนึง พวกมนุษย์มีแต่พากันกล่าวตู่ว่าผีกันเท่านั้น จะมาหวังคำตักเตือนดีชอบอะไรจากเทวดา แม้เทวดาจะรู้เห็นพวกมนุษย์อยู่ตลอดเวลา แต่มนุษย์ก็มิได้สนใจจะรู้เทวดาเลย แล้วจะให้เทวดาตักเตือนสั่ง

สอนมนุษย์ด้วยวิธีใด เป็นเรื่องจิตใจที่เดียว ปล่อยตามกรรมของใครของเราไว้อย่างนั้นเอง แม้แต่พวกเทวดาเองก็ยังมีกรรมเสวยอยู่ทุกขณะ ถ้าปราศจากกรรมแล้วเทวดาก็ไปนิพพานได้เท่านั้นเอง จะพากันอยู่ให้ลำบากไปนานอะไรกัน

ท่านพระอาจารย์มั่นถามเขาว่า พวกเทวดาก็รู้นิพพานกันด้วยหรือ ถึงว่าหมดกรรมแล้วก็ไปนิพพานกันได้ และพวกเทวดาก็มีความทุกข์เช่นสัตว์ทั้งหลายเหมือนกันหรือ เขาตอบท่านว่า ทำไมจะไม่รู้ท่าน ก็เพราะพระพุทธเจ้าองค์ใดมาสั่งสอนโลกก็ล้วนแต่สอนให้พ้นทุกข์ไปนิพพานกันทั้งนั้น มิได้สอนให้จมอยู่ในกองทุกข์ แต่สัตว์โลกไม่สนใจพระนิพพานเท่าเครื่องเล่นที่เขาชอบเลย จึงไม่มีใครคิดอยากไปนิพพานกัน คำว่านิพพานพวกเทวดาจำได้อย่างติดใจจากพระพุทธเจ้าแต่ละองค์ที่มาสั่งสอนสัตว์โลก แต่เทวดาก็มีกรรมหนาจึงยังไม่พ้นจากภพของเทวดาให้ได้ไปนิพพานกันจะได้หมดปัญหา ไม่ต้องเวียนถ่วงตนดังที่เป็นอยู่ที่นี่ ส่วนความทุกข์นั้นถ้ามีกรรมอยู่แล้ว ไม่ว่าสัตว์จำพวกใดต้องมีทุกข์ไปตามส่วนของกรรมชั่วที่มีมากน้อยในตัวสัตว์

ท่านถามเทวดาว่า พระที่พูดกับเทวดารู้เรื่องกันมีอยู่แยะไหม? เขาตอบว่ามีอยู่เหมือนกัน ท่าน แต่ไม่มากนัก โดยมากก็เป็นพระซึ่งชอบปฏิบัติบำเพ็ญอยู่ในป่าในเขาเหมือนพระคุณเจ้าที่แล ท่านถามว่า ส่วนฆราวาสเล่ามีบ้างไหม? เขาตอบว่า มีเหมือนกัน แต่มีน้อยมาก และต้องเป็นผู้ใคร่ทางธรรมปฏิบัติ ใจผ่องใสถึงรู้ได้ เพราะกายพวกเทวดานั้นหยาบสำหรับพวกเทวดาด้วยกัน แต่ก็ละเอียดสำหรับมนุษย์จะรู้เห็นได้ทั่วไป นอกจากผู้มีใจผ่องใสจึงจะรู้จะเห็นได้ไม่ยากนัก

ท่านถามเขาว่า ที่ธรรมท่านว่าพวกเทวดาไม่ยอมมาอยู่ใกล้พวกมนุษย์ เพราะหมิ่นสาบความมนุษย์นั้นหมิ่นสาบคาอย่างไรบ้าง ขณะที่ท่านทั้งหลายมาเยี่ยมมาตมาไม่หมิ่นคาบ้างหรือทำไมถึงพากันมาหาอาตมาบ่อยนัก เขาตอบว่า มนุษย์ที่มีศีลธรรมมิใช่มนุษย์ที่ควรรังเกียจ ยิ่งเป็นที่หอมหวานชวนให้เคารพบูชาอย่างยิ่ง และอยากมาเยี่ยมฟังเทศน์อยู่เสมอไม่เบื่อเลย มนุษย์ที่หมิ่นคาน่ารังเกียจ คือมนุษย์ที่หมิ่นคาศีลธรรม รังเกียจศีลธรรม ไม่สนใจในศีลธรรม มนุษย์ประเภทเบื้อศีลธรรมซึ่งเป็นของดีเลิศในโลกทั้งสาม แต่ชอบในสิ่งที่น่ารังเกียจของท่านผู้ดีมีศีลธรรมทั้งหลาย มนุษย์ประเภทนี้น่ารังเกียจจึงไม่ยอมเข้าใกล้และหมิ่นคาพุ่งไปไกลด้วย แต่เทวดาไม่ได้ตั้งข้อรังเกียจชาวมนุษย์แต่อย่างใด หากเป็นนิสัยของพวกเทวดามีความรู้สึกอย่างนั้นมาดั้งเดิมดังนี้

เวลาท่านเล่าเรื่องเทวดาภูตผีชนิดต่าง ๆ ให้ฟัง ผู้ฟังเคลิ้มไปจนลืมตัวและลืมเวลา ลืมเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าไปตาม ๆ กัน ประหนึ่งตนก็ใคร่รู้อย่างนั้นบ้าง และคิดว่าจะรู้จะเห็นอย่างนั้นบ้างในวันหนึ่งข้างหน้า แล้วทำให้เกิดความกระหึ่มต่อความเพียรเพื่อผลอย่างนั้นขึ้นมา กับตอนท่านเล่าอดีตชาติของท่านและของคนอื่นเป็นบางรายที่เห็นว่าจำเป็นให้ฟัง ยิ่งทำให้อยากรู้เรื่องอดีตของตนจนลืมความคิดที่อยากพ้นทุกข์ไปนิพพาน ในบางครั้งพอรู้ตัวเกิดตกใจและดำหนิตนว่า อ้อ เรานี้จะเริ่มบ้าไปเสียแล้ว แทนที่จะคิดไปในทางหลุดพ้นดังที่ท่านสั่งสอน แต่กลับไปคว้าและมเงาในอดีตที่ผ่านมาแล้ว ก็ทำให้รู้สึกตัวไปพักหนึ่ง พอเผลอตัวก็คิดไปอีกแล้ว ต้องคอยปราบปรามตัวเองอยู่เรื่อย

เวลาท่านเล่าเรื่องพวกเทวดาภูตผีชนิดต่าง ๆ มาเยี่ยมท่าน รู้สึกน่าฟังมาก เฉพาะพวกภูตผีรู้สึกมีผีอันธพาลเช่นกับมนุษย์เรา ถ้าพวกใดชอบก่อความไม่สงบมาก เขาต้องจับพวกนั้นมา

ซึ่งรวมกันไว้ในคอกที่มนุษย์เรียกว่าห้องขังนั่นเอง ซึ่งไว้เป็นพวก ๆ เป็นห้อง ๆ เต็มห้องขังแต่ละห้อง มีทั้งผีอันธพาลหญิง ผีอันธพาลชาย และอันธพาลประเภทโหดร้ายทารุณ จำพวกทารุณยังมีทั้งหญิงทั้งชายอีกด้วย มองดูหน้าตาพวกนี้บอกอย่างชัดเจนว่าแฝงเมตตาให้ไม่ยอมรับ พวกผีนี้เขามีบ้านเมืองเหมือนมนุษย์เราเหมือนกัน เป็นบ้านเมืองใหญ่โตมาก มีหัวหน้าปกครองดูแลเหมือนกัน ผีที่มีอุปนิสัยใฝ่บุญกุศลก็มีอยู่แยะ พวกผีธรรมดาและผีจำพวกอันธพาลเคารพนับถือมาก เพราะผู้มีอุปนิสัยวาสนาเป็นผู้มีฤทธิ์ศักดิ์ดานุภาพมาก ผีทั้งหลายเคารพเกรงกลัวมากตามหลักธรรมชาติ มิใช่การประจบประแจง

ท่านเล่าว่าที่ว้าบามีอำนาจน้อยกว่าบุญนั้น ท่านไปพบเห็นในเมืองผีเป็นพยานอีกประเด็นหนึ่ง คือผีมีวาสนาแต่มาเสวยกรรมตามวาระ เช่น มาเกิดเป็นภูตผี แต่นิสัยใจคอในทางบุญนั้นไม่เคยเปลี่ยนแปลงเลยและมีอำนาจมากด้วย เพียงผู้เดียวเท่านั้นก็สามารถปกครองผีได้เป็นจำนวนมากมาย เพราะเมืองผีไม่มีการถือพวกถือพ้องเหมือนเมืองมนุษย์เรา แต่ถืออำนาจตามหลักกรรม แม้จะฝันถืออย่างมนุษย์ก็เป็นไปไม่ได้ เพราะกรรมไม่อำนวยไปตาม ต้องขึ้นอยู่กับกรรม ดีชั่วเท่านั้นเป็นหลักตายตัว อำนาจที่ใช้อยู่ในเมืองมนุษย์จึงนำไปใช้ในปรโลกไม่ได้ ท่านเล่าตอนนี้รู้สึกพิศดารมาก แต่จำได้เพียงเล็กน้อยขาด ๆ วินาที จึงขอภัยด้วย

เวลาท่านออกเที่ยวโปรดสัตว์ตามสถานที่ที่พวกผีตั้งบ้านเรือนอยู่โดยทางสมาธิภาวนา พอมองเห็นท่านเขาก็รีบโฆษณาบอกกันมาทำความเคารพเหมือนมนุษย์เรา ท่านเดินผ่านไปมาตามที่ตั้งต่าง ๆ ในที่ชุมนุมผีและผ่านไปที่คุณขังผีอันธพาลหญิงชาย โดยมี หัวหน้าผีเป็นผู้พานำทางด้วยความเคารพเลื่อมใสท่านมาก และอธิบายสภาพความเป็นอยู่ของผีชนิดต่าง ๆ ให้ท่านฟัง และอธิบายเรื่องผีที่ถูกคุมขังว่า เป็นผู้มีใจโหดร้ายคอยรบกวนผู้อื่นไม่ให้ความสงบสุขเท่าที่ควร ต้องขังไว้ตามแต่โทษหนักเบาของเขา คำว่าภูตผีนั้นเป็นคำที่มนุษย์เราให้ชื่อเขาต่างหาก ความจริงเขาก็เป็นสัตว์ชนิดหนึ่งเช่นเดียวกับสัตว์ชนิดต่าง ๆ ที่มีอยู่ในโลกทั่วไปตามภูมิของตน

ท่านว่าที่โตมีป่ามีเขามาก ท่านพระอาจารย์มั่นชอบพักอยู่ที่นั่นนาน ไป ๆ มา ๆ อยู่ตามแถบเขานั้น ๆ เมื่อท่านพักอยู่นครพนมและอบรมหมู่คณะนานพอสมควรแล้ว ทำให้คิดถึงตัวเองมากขึ้น โดยคำนึงถึงความรู้สึกที่โผล่ขึ้นเสมอว่ากำลังเรายังไม่พอดังนี้ ถ้าจะฝันอยู่กับหมู่คณะไปทำนองนี้ ความเพียรก็ล่าช้า ท่านว่าเท่าที่สังเกตดู นับแต่กลับมาจากภาคกลางมาอบรมสั่งสอนหมู่คณะอยู่ทางภาคอีสาน รู้สึกว่าภูมิจิตใจไม่ค่อยก้าวไปรวดเร็วเหมือนอยู่องค์เดียว จะต้องเร่งความเพียรอีกสักพักจนบรรลุถึงความพึงใจแล้วนั้นแหละถึงจะหมดความกังวลห่วงใยตัวเอง

ประกอบระยะนั้นท่านรับโยมมารตามาบวชเป็นอุบาสิกอบรมอยู่ด้วยประมาณ ๖ ปี จะไปมาทางใดไม่ค่อยสะดวก ทำให้เป็นอารมณ์ห่วงใยอยู่เสมอ เลยทำให้ท่านตัดสินใจจะเอาโยมมารดาไปส่งที่จังหวัดอุบลราชธานี มารดาท่านก็เห็นดีด้วยไม่ขัดอ้อยาศัย จากนั้นท่านก็เริ่มพามารดาออกเดินทางจากนครพนม โดยเดินตัดตรงไปภูเขาดอยสูง คำชะอี ออกไปอำเภอเลิงนกทา จังหวัดอุบลฯ ขณะที่ท่านออกเดินทางทราบว่ามีพระเถระติดตามไปด้วยมากมาย ปีนั้นไปจำพรรษาบ้านหนองซอน อำเภออำนาจเจริญ อุบลฯ มีพระเถระจำพรรษากับท่านมาก ขณะที่จำพรรษาอยู่นี้ก็ให้การอบรมพระเถระอุบาสกอุบาสิกอย่างเต็มกำลัง มีผู้คนพระเถระเกิดความเชื่อเลื่อมใสและมาอยู่อบรมกับท่านมากขึ้นเป็นลำดับ

คืนวันหนึ่งเวลาตึกสัจด์ ท่านกำลังเข้าที่ภาวนา พอจิตสงบรวมลงไป ปรากฏเห็นพระเนร จำนวนมากที่ค่อย ๆ เดินตามหลังท่านมาด้วยความเคารพและมีระเบียบสวยงามน่าเลื่อมใสก็มี ที่ เดินข้างหน้าท่านไปข้างหน้าด้วยอาการลูกลี้ลุกลน ไม่มีความเคารพและสำรวมอินทรีย์เลยก็มี ที่ กำลังถือโอกาสเดินข้างหน้าท่านไปด้วยท่าทางที่ไม่มีระเบียบธรรมวินัยติดตัวเลยก็มี พวกที่กำลัง เอาไม้มีลักษณะเหมือนไม้ผัดครึ่งเหมือนที่บั้งปลามาคียบหัวอกท่านอย่างแน่นแทบหายใจไม่ได้ก็มี เมื่อเห็นความแตกต่างแห่งพระทั้งหลายที่แสดงอาการไม่มีความเคารพ และทำความโหดร้าย ทรมาณท่านด้วยวิธีการต่าง ๆ กันเช่นนี้ ท่านก็กำหนดจิตดูเหตุการณ์ที่เกิดเฉพาะหน้าให้ละเอียด ก็ทราบขึ้นมาทันทีว่า

จำพวกที่ค่อย ๆ เดินตามหลังท่านด้วยความเคารพและมีระเบียบสวยงามเป็นที่น่า เลื่อมใส นั่นคือจำพวกที่จะประพฤติปฏิบัติชอบตามโอวาทคำสั่งสอนของท่าน จะเป็นผู้เคารพ เคารพท่านและพระศาสนาให้เจริญรุ่งเรืองต่อไปในอนาคต จะสามารถทำตนให้เป็นประโยชน์แก่ พระศาสนาตลอดหมุ่ชนทั่วไปได้ และสามารถจะยังขนบธรรมเนียมประเพณีอันดีงามทางศาสนา ให้คงที่ต้งามต่อไป เป็นที่น่าเคารพเลื่อมใสทั้งมนุษย์และเทวดาอีกพรหมมยักษ์ทั่วหน้ากัน ซึ่ง นับว่าเป็นผู้ทรงตนและพระศาสนาไว้ได้ตามแบบอริยประเพณีไม่เสื่อมสูญ

จำพวกที่เดินข้างหน้าท่านไปด้วยท่าทางไม่ระวังสำรวมนั่นคือจำพวกอวดรู้ฉลาด เข้าใจว่าตนเรียนมากรู้มาก ปฏิบัติดียิ่งกว่าครูอาจารย์ผู้พาปฏิบัติดำเนินด้วยสามัคคีธรรมมาก่อน ไม่ สนใจเคารพเอื้อเฟื้อต่อการศึกษาใต้อาจารย์ผู้สอนใคร ๆ เพราะความสำคัญตนว่าฉลาดรอบ รู้ทุกอย่างแล้วปฏิบัติตนไปด้วยความสำคัญนั้น ๆ อันเป็นทางลุ่มจมแก่ตนและพระศาสนา ตลอด ประชาชนผู้มาเกี่ยวข้องศึกษา ต่างจะนินทาพิชเพราะความเห็นผิดจากอาจารย์องค์นั้นไปใช้แล้ว กลายเป็นผู้ทำลายตนและหมุ่ชนตลอดกัลปบุตรสุดท้ายภายหลังให้เสียหายไปตาม โดยไม่รู้สึกระลึก ได้ว่าเป็นทางถูกต้องต้งามหรือไม่ประการใด

จำพวกที่กำลังคอยหาโอกาสเดินข้างหน้าท่านไปในลำดับต่อมานั้น คือจำพวกที่กำลังเริ่ม ก่อตั้งความเสื่อมเสียแก่ตนและวงพระศาสนาต่อไป ด้วยความสำคัญผิดชนิดต่าง ๆ ทำนอง จำพวกก่อนซึ่งเป็นจำพวกที่จะช่วยกันทำลายตนและพระศาสนา อันเป็นส่วนรวมดวงใจของ ประชาชนชาวพุทธให้ลุ่มจมลงไปโดยมิได้สนใจว่าผิดหรือถูกประการใด จำพวกที่เอาไม้มา คียบหัวอกท่านนั้น คือจำพวกที่เข้าใจว่าตนฉลาดรอบรู้และปฏิบัติไปด้วยความสำคัญนั้น ๆ โดย มิได้คำนึงว่าผิดหรือถูก ทั้งที่ความจริงการปฏิบัตินั้นเป็นทางผิด และยังมีส่วนกระทบกระเทือนวง พระศาสนาและครูอาจารย์ที่พาดำเนินมาก่อน ให้มีส่วนบอบช้ำเสียหายไปด้วย ส่วนจำพวกหลังนี้ ท่านเล่าว่า ท่านรู้ตัวและนามของพระนั้น ๆ ด้วย ที่มาทำให้ท่านลำบากในเวลาต่อมา คือพระที่เป็น ลูกศิษย์ท่านอยู่ก่อน เป็นแต่ออกไปจำพรรษาอยู่ไม่ห่างกันนัก ซึ่งท่านเองเป็นผู้เห็นชอบและ อนุญาตให้ออกไป

เมื่อกำหนดดูเหตุการณ์ทราบละเอียดแล้ว ท่านก็มาร่ำพียงถึงพระจำพวกที่มาทำความ ทรมาณให้ท่านลำบาก ว่าเป็นพระที่มีความเคารพเลื่อมใสและนับถือท่านมาก ไม่น่าจะทำอย่างนั้น ได้ หลังจากนั้นท่านก็คอยสังเกตความเคลื่อนไหวของบรรดาลูกศิษย์เหล่านั้นตลอดมา โดยมิได้ แสดงเรื่องที่ปรากฏในคืนวันนั้นให้ใครทราบเลย ต่อมาไม่กี่วันก็มีผู้ว่าราชการจังหวัดกับข้าราชการ

หลายท่าน และพระอาจารย์ที่เป็นลูกศิษย์ท่าน และเป็นองค์ที่เป็นหัวหน้าพากันเอาไม้มาตีบหัวอกท่านมาเยี่ยมท่านที่สำนัก

ทั้งสองฝ่ายมาแสดงความประสงค์ขอให้ท่านช่วยอนุเคราะห์ ประกาศเรียกริเงินจากชาวบ้านในตำบล อำเภอ นั้น เพื่อสร้างโรงเรียนขึ้น ๒-๓ แห่งอันเป็นการช่วยทางราชการอีกทางหนึ่งด้วย โดยความเห็นของทั้งสองฝ่ายที่ตกลงกันมาก่อนแล้วว่า ท่านพระอาจารย์มั่นเป็นที่เคารพเลื่อมใสของประชาชนมาก ท่านพูดอะไรขึ้นมาต้องสำเร็จแน่นอน จึงได้พากันมาหาท่านให้อนุเคราะห์ช่วยเหลือ พอทราบความประสงค์ของผู้มาติดต่อแล้ว ท่านก็ทราบทันทีว่า พระทั้งสองรูปนี้เป็นตัวการสำคัญที่ทำให้ท่านลำบาก ซึ่งเทียบกับเอาไม้มาตีบหัวอกท่าน โอกาสต่อไปท่านได้เรียกพระทั้งสองรูปนั้นมาอบรมสั่งสอน เพื่อให้รู้สิ่งที่ควรหรือไม่ควรแก่เพศสมณะปฏิบัติผู้ตั้งอยู่ในความสงบและสำรวมระวัง

ที่เรียนทั้งนี้ก็เพื่อท่านผู้อ่านได้ทราบว่า จิตเป็นธรรมชาติลึกลับและสามารถรู้ได้ทั้งสิ่งเปิดเผยและลึกลับ ทั้งอดีตอนาคตและปัจจุบันดังเรื่องท่านพระอาจารย์มั่นเป็นตัวอย่างมาหลายเรื่อง ท่านเป็นพระที่ปฏิบัติเพื่อความเที่ยงตรงต่ออรรถธรรม มิได้มีความคิดที่เป็นโลกามิสแอบแฝงอยู่ด้วยเลย คำพูดที่ออกจากความรู้ความเห็นท่านแต่ละคำ จึงเป็นคำที่ควรสะดุดใจว่ามีใช่เป็นคำโกหกหลอกลวงท่านผู้หนึ่งผู้ใดทั้งที่อยู่ใกล้ชิดและทั่ว ๆ ไปให้ถึงมลายเสียหายไปด้วยแต่อย่างใด เพราะคำพูดท่านที่นำมาลงนี้เป็นคำพูดที่พูดในวงจำเพาะพระที่อยู่ใกล้ชิด มิได้พูดทั่วไปโดยไม่มีขอบเขต แต่ผู้เขียนอาจเป็นนิสัยไม่ได้อยู่บ้างที่ตัดสินใจเอาเรื่องท่านออกมา ความคิดก็เพื่อท่านที่สนใจได้อ่านและพิจารณาดูบ้าง ซึ่งอาจเกิดประโยชน์เท่าที่ควร

เรื่องของท่านพระอาจารย์มั่นเป็นเรื่องอัศจรรย์ และพิสดารอยู่มากในพระปฏิบัติสมัยปัจจุบัน ทั้งภาคปฏิบัติและความรู้ที่ท่านแสดงออกแต่ละประโยค การสั่งสอนบางประโยคก็บอกตรง ๆ บางประโยคก็บอกเป็นอุบายไม่บอกตรง ทั้งสิ่งที่ควรและไม่ควร การทำนายนายทักทางจิตใจนับแต่เรื่องชรัวตาที่ชายเขาถ้ำสาริกาเป็นต้นเหตุมาแล้ว ท่านระวังมากทั้งที่อยากเมตตาสังเคราะห์ บอกตามความคิดของผู้มาอบรมนั้น ๆ แสดงออกในทางผิดถูกต่าง ๆ อย่างบริสุทธิ์ใจในฐานะเป็นอาจารย์สอนคน แต่เวลาบอกไปตามตรงว่า ท่านผู้นั้นคิดอย่างนั้นผิด ท่านผู้นั้นคิดอย่างนี้ถูกต้อง แทนที่จะได้รับประโยชน์ตามเจตนาอนุเคราะห์ แต่ผู้รับฟังกลับคิดไปอีกทางหนึ่งซึ่งเป็นการเสียหายแก่ตนแทบทั้งนั้น ไม่ค่อยมาสนใจตามเหตุผลและเจตนาสังเคราะห์เลย

บางรายพอเห็นคิดไม่ดีและเริ่มจะเป็นชนวนแห่งความเสียหาย ส่วนใหญ่ท่านก็ตักเตือนบ้างโดยอุบายไม่บอกตรง เกรงว่าผู้ถูกเตือนจะกลัวและอายหมู่เพื่อน เพียงเตือนให้รู้สึกตัวมิได้ระบุนาม แม้เช่นนั้นยังเกิดความรู้ร้อนแทบจะเป็นบ้าเป็นหลังไปต่อหน้าต่อตาท่านและหมู่คณะก็ยังมี เรื่องทั้งนี้จึงเท่ากับเตือนให้รู้เท่าทันถึงอุบายวิธีสั่งสอนไปในตัวทุกขณะที่เหตุการณ์เกี่ยวข้องบังคับอยู่ ต้องขอภัยหากเป็นความไม่สบายใจในบางตอนที่เขียนตามความจริงที่บันทึกและจดจำมาจากท่านเอง และจากครูอาจารย์ที่อยู่กับท่านมาเป็นคราว ๆ หลายท่านด้วยกัน จึงมีหลายเรื่องและหลายรสด้วยกัน

โดยมากสิ่งที่เป็นภัยต่อนักบวช นักปฏิบัติ และนักบวช นักปฏิบัติชอบคิดโดยไม่มีเจตนา แต่เป็นนิสัยที่ฝังประจำสันดานมาดั้งเดิม ก็คือ อายตนะภายนอก ได้แก่ รูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส

ธรรมารมณ์ของเพศที่เป็นวิสภาคกัน นั้นแลคือกัณฑ์เทศน์กัณฑ์เอกที่ท่านจำต้องเทศน์และเดือน
ทั้งทางตรงทางอ้อมอยู่เสมอ มิได้รำมือพอให้สบายใจได้บ้าง การนึกคิดอย่างอื่น ๆ ก็มี แต่ถ้าไม่
สำคัญนักท่านก็ทำเป็นไม่สนใจ ที่สำคัญอย่างยิ่งก็เวลาประชุมฟังธรรม ซึ่งท่านต้องการความสงบ
ทั้งทางกายและทางใจ ไม่ต้องการอะไรมารบกวนทั้งผู้ฟังและผู้ให้โอวาท จุดประสงค์ก็เพื่อได้รับ
ประโยชน์จากการฟังจริง ๆ ใครเกิดไปคะนองคิดเรื่องแสดงเพศแสดงธรรมขึ้นมาในขณะนั้น ฟ้ามักจะผ่าเปรี้ยง ๆ ลงในท่ามกลางความคิดที่กำลังคิดเพลินและท่ามกลางที่ประชุม ทำเอาผู้กำลัง
กล่าวหาญคิดแบบไม่รู้จักตายตัวสิ้นแทบสลบไปในขณะนั้น ทั้งที่ไม่ได้ระบุดูบุคคล แต่ระบุดูเรื่องที่
คิด ซึ่งเป็นเรื่องกระตุกใจของผู้กำลังคิดเรื่องนั้นอย่างสำคัญ แม้ผู้อื่นในที่ประชุมก็พลอยตกใจ
และบางรายตัวสั่นไปด้วยเพื่อคิดเช่นนั้นขึ้นมามากขณะเปลว

ถ้าถูกฟ้าผ่าอยู่เรื่อย ๆ ขณะฟังเทศน์ ปรากฏว่าจิตใจผู้ฟังหมอบและมีสติระวางตัวอย่าง
เข้มงวดกวดขัน บางรายจิตรวมสงบลงอย่างเต็มที่มีในขณะนั้น ผู้ไม่รวมในขนาดนั้นก็อยู่ในเกณฑ์
สงบและระวางตัว เพราะกลัวฟ้าจะลงเปรี้ยง หรือเหยี่ยวจะลงโฉบเอาศีรษะขณะใดก็ไม่รู้ ถ้าเปลว
คิดไม่เข้าเรื่องในขณะนั้น ฉะนั้น ผู้ที่อยู่กับท่านจึงมีหลักใจเป็นที่มั่นคงไปโดยลำดับ อยู่กับท่านไป
นานเท่าไรก็ยิ่งทำให้นิสัยทั้งภายในภายนอกกลมกลืนกับนิสัยท่านไปไม่มีสิ้นสุด ผู้ใดอดทนอยู่กับ
ท่านได้นาน ๆ ด้วยความใฝ่ใจ ยอมเป็นผ้าขี้ริ้วให้ท่านดูคำสั่งสอน คอยยึดเอาเหตุเอาผลจาก
อุบาย ต่าง ๆ ที่ท่านแสดงในเวลาปกติหรือเวลาแสดงธรรม ไม่ลดละความสังเกต และพยายาม
ปฏิบัติตนให้เป็นไปตามท่านทุกวันเวลา นิสัยความใคร่ธรรมและหนักแน่นในข้อปฏิบัติทุกด้านนี้
แล จะทำให้เป็นผู้มั่นคงทางภายในขึ้นวันละเล็กละน้อย จนสามารถทรงตัวได้

ที่ไม่ค่อยได้หลักเกณฑ์จากการอยู่กับท่าน โดยมากมักจะเพ่งเล็งภายนอกยิ่งกว่าภายใน
เช่น กลัวท่านดูดำบ้างเวลาคิดไปต่าง ๆ ตามเรื่องความโง่ของตน พอถูกท่านว่าให้บ้างเลยกลัวโดย
มิได้คิดจะแก้ตัวสมกับไปศึกษาอบรมกับท่านเพื่อหาความดีใส่ตัว ไม่มีเหตุมีผลอะไรเลย ไปอยู่กับ
ท่านก็ไปแบบเรา อยู่แบบเรา ฟังแบบเรา คิดไปเรื่อยแปดแบบเราที่เป็นทางดั้งเดิม อะไร ๆ ก็เป็น
แบบเราซึ่งมีกิเลสหนาอยู่แล้ว ไม่มีแบบท่านเข้ามาแทรกบ้างเลย เวลาจากท่านไปก็จำต้องไปแบบ
เรา ที่เคยเป็นมาอย่างไรก็เป็นไปอย่างนั้น ชื่อว่าความดีไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงพอให้เป็นที่น่า
ชมเชย แต่ความชั่วที่ทัชถมจมนองไม่เห็นตัวนั้นยิ่งสั่งสมขึ้นทุกวันเวลา ไม่มีใครเห็นหน้าอ้อมพอ
ผลจึงเป็นคนอาภัพอยู่เสมอ ไม่มีสิ่งใดมาจุดลากพอให้กลับฟื้นตัวได้บ้างเลย ถ้าไปอยู่กับท่าน
แบบที่วานี้ จะอยู่นานเท่าไรก็ไม่ผิดอะไรกับทัชพที่อยู่กับแกงที่มีรสอร่อย แต่ทัชพจะไม่รู้เรื่องอะไร
กับแกง นอกจากให้เขาจับโยนลงหม้อนั้นหม้อนี้ ไม่ได้หยุดหย่อนเท่านั้น กิเลสตัณหาเครื่องพอก
พูนความชั่วไม่มีประมาณ จับเราโยนลงกองทุกข์หม้อนั้นหม้อนี้ก็ทำนองเดียวกัน

ผู้เขียนก็นับเข้าในจำนวนถูกจับโยนลงหม้อนั้นหม้อนี้ด้วย โดยไม่ต้องสงสัย เพราะชอบ
ขยันหมั่นเพียร แต่สิ่งหนึ่งนั้นคอยกระซิบให้ชี้เกียด ชอบไปแบบท่าน อยู่แบบท่าน ฟังแบบท่าน
คิดแบบท่าน อย่างเป็นอรรถเป็นธรรม แต่สิ่งหนึ่งก็คอยกระซิบให้ไปแบบเรา อยู่แบบเรา ฟังแบบ
เรา คิดแบบเรา อะไร ๆ ก็กระซิบให้เป็นแบบเราที่เคยเป็นมาดั้งเดิม และกระซิบไม่ยอมให้
เปลี่ยนแปลงอะไรทั้งนั้น สุดท้ายก็เชื่อมั่นจนเคลิ้มหลับสนิทและยอมทำตามแบบดั้งเดิม เราจึง
เป็นคนดั้งเดิมไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงในทางดีขึ้นพอให้ตัวเองและผู้อื่นได้ชมเชยบ้าง คำว่า

“ตั้งเดิม” จึงเป็นเรื่องใหญ่สำหรับเราและใคร ๆ จนมีรากฝังลึกอยู่ในใจ ยากที่จะถอดถอนออกได้ ถ้าไม่สังเกตสอดรู้ความเป็นมาและเป็นไปของตนอย่างเอาใจใส่จริง ๆ

พอตกหน้าแล้ง ท่านพระอาจารย์มั่นก็เริ่มพาโยมมารดาท่านออกเดินทาง พาพักบ้านละคืนสองคืนไปเรื่อยจนถึงบ้าน และพักอยู่ที่บ้านท่านนานพอควร ให้การอบรมมารดาและชาวบ้าน พอมีความอบอุ่นโดยทั่วกัน แล้วก็ลาโยมมารดาและญาติออกเดินทางตรงดิ่งไปเรื่อย ๆ โดยมุ่งหน้าลงไปทางภาคกลาง ไปแบบจรดงครมฐาน ไม้เท้าไม้ค้ำ เเจ่มหุ่มบ้านหรือสถานที่ที่น้ำท่าสมบูรณ์ก็กางกลดลงที่นั่น แล้วพักบำเพ็ญสมณธรรมอยู่อย่างเย็นใจ พอมีกำลังกายกำลังใจแล้วก็เดินทางต่อไป สมัยนั้นเดินด้วยเท้ากันทั้งนั้น รถราไม่มีเหมือนสมัยนี้ ท่านว่าท่านมิได้เร่งรีบกับเวลา เวลาจุดใหญ่อยู่ที่การภาวนาเท่านั้น เดินทางทั้งวันก็เท่ากับเดินจงกรมภาวนาไปทั้งวัน

ขณะที่ท่านจากหมู่คณะเดินทางลงมากรุงเทพฯ เพียงองค์เดียวนั้น เหมือนช้างสารตัวใหญ่ออกจากโขลงเที่ยวหากินในป่าลำพังตัวเดียว เป็นความเบากายเบาใจ เหมือนถอดเสื้อถอดหมามออกจากหัวอกที่เคยหนักหน่วงถ่วงกายถ่วงใจมานาน กายก็เบา ใจก็เบา ขณะเดินทางด้วยวิธีจงกรมภาวนาไปแถบทุ่งกว้างที่มีลับกันเป็นตอน ๆ แต่ภายในใจไม่มีความรู้สึกว่าร้อนเพราะแดดแผดเผาเลย บรรยากาศคล้ายกับเป็นเครื่องส่งเสริมการเดินทางให้มีความสะดวกสบายไปเป็นลำดับ บนบ่าที่เต็มไปด้วยบริวารของพระอรหันต์ มีบาตร กลด เป็นต้น ซึ่งรวมหลายชิ้นด้วยกัน ตามปกติก็พอทำความลำบากให้พอดู แต่ในความรู้สึกกลับไม่หนักหนาอะไรเลย กายกับใจที่ถอดถอนความกังวลจากหมู่คณะออกหมดแล้ว จึงเป็นเหมือนจะเหาะลอยขึ้นบนอากาศในขณะนั้น เพราะหมดอาลัยห่วงหวงโดยประการทั้งปวง โยมมารดาก็ได้อบรมสั่งสอนอย่างเต็มภูมิ จนมีหลักฐานทางจิตใจอย่างมั่นคงหมดห่วงแล้ว มีความรับผิดชอบเฉพาะตัวคนเดียวนับแต่บัดนี้เป็นต้นไป

นี่เป็นคำรำพึงปริกรรมภาวนาไปตามทาง ซึ่งท่านใช้เป็นบทธรรมเตือนสติตัวเองมิให้ประมาท เดินทางโดยวิธีจงกรมภาวนาไปตามสายทางที่ปราศจากผู้คนสัญจรไปมา ขณะเดินทางตอนกลางวันแดดกำลังร้อนจัด มองดูมีต้นไม้ใบหนาทตามชายป่าก็เห็นว่าเหมาะก็แวะเข้าไปอาศัยพักพอหายเหนื่อย นั่งภาวนาสงบอารมณ์ได้ร่มไม้ให้ใจเย็นสบาย ตกบ่าย ๆ อากาศร้อนค่อยลดลง บ้างก็เริ่มออกเดินทางต่อไปด้วยท่าทางของผู้เห็นภัยในวัฏสงสาร มีสติสัมปชัญญะระแวดระวัง ไปถึงหมู่บ้านไม่กี่หลังคาเรือนพอได้อาศัยเขาโคจรบิณฑบาตก็พอแล้ว ไม่ต้องการความเหลือเฟืออะไรมากไปกว่านั้น ตามองหาที่พักอยู่ห่างไกลจากหมู่บ้านพอประมาณ และแวะพักไปเป็นทอด ๆ แล้วแต่ทำเลเหมาะสมจะพักภาวนาสวดกเพียงไร บางแห่งก็เป็นความสะดวกแก่การบำเพ็ญก็พักอยู่เป็นเวลานาน แล้วเดินทางต่อไป

ท่านเล่าว่าตอนเดินทางไปถึงดงพญาเย็น ระหว่างสระบุรีกับนครราชสีมาต่อกัน มีป่าเขาลำเนาไพรมาก ทำให้เกิดความชื่นบานหรรษา คิดอยากพักอยู่ที่นั่นนาน ๆ เพื่อบำเพ็ญเพียรเสริมกำลังใจที่กระหายต่อการอยู่คนเดียวในป่าในเขามานาน เมื่อมาเจอทำเลเหมาะ ๆ เข้า ก็อยากพักภาวนาอยู่ที่นั่นเป็นเวลานาน แล้วค่อยผ่านไปเรื่อย พักไปเรื่อย ท่านว่าท่านก็เพลิดเพลินไปกับสัตว์ชนิดต่าง ๆ เหมือนกัน เพราะป่าเขาแถบนั้นมีสัตว์นานาชนิดชุมชุมมาก มีอีแก่ หมู กวาง ลิง ค่าง